

'Ασ' Όλα

Τὸ σῦμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✱ ΓΡΑΦΕΙΑ ✱

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Ἀριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 981, Ρέγα.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 | Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10
> ἑξάμην. > 20 | > ἑξάμην. > 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 54 | Ἐξωτερικὸν . . . φρ. 18

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 20 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΝΕΙΛΟΝ

Δάσος φοινίκων.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Όταν οί Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι — λέγει εἰς τὴν αὐριανὴν εὐαγγελικὴν περικοπήν ὁ Ἰωάννης — ἔστειλαν τοὺς ὑπηρέτας, διὰ νὰ συλλάβωσι τὸν Χριστόν, οὗτοι ἐπέστρεψαν ἄπρακτοι καὶ εἰς τὴν ἐρώτησιν τῶν κυρίων τῶν ἀπήντησαν :

— Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος.

Μὲ τὴν ἀπάντησιν ταύτην, τὴν ἀφελῆ καὶ εἰλικρινῆ, ὑπέδειξαν πόσῃ ἐπιβολῇ ἔχει ὁ λόγος ἐπὶ τῶν καρδιῶν καὶ τοῦ πνεύματος.

Ὁ λόγος μεταβάλλει τὸν ἄνδρα εἰς λεοντόθυμον, ξηραίνει τὸ δάκρυ τῆς ἀπελπισίας, σκορπίζει τὸν ἄγνόν ἐνθουσιασμόν τῆς εὐεργετικῆς δράσεως, διαλύει τοὺς καταχθονίους πόθους καὶ τοὺς ὑπόλους συλλογισμούς, τὴν δὲ χεῖρα, ἣτις ἠγείρετο ἐν θυμῷ πρὸς φόνον, μεταμορφώνει εἰς χεῖρα εὐεργετιδα καὶ εὐσπλαγχνικῆν.

Ἄλλ' ἵνα ὁ λόγος κατέχη καὶ διατηρῆ τὰ περίπυστα αὐτὰ δῶρα καὶ τὴν πανσθενῆ ταύτην δύναμιν, πρέπει, πρῶτιστα πάντων, νὰ εἶναι λόγος ἀληθῆς, ἔχων βάσιν τουτέστιν αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταύτῃ νὰ πηγάζῃ ἀπὸ ψυχὴν ἀνυπόκριτον καὶ διαφανῆ. Ἐξηγοῦμαι :

Όταν ὁ λόγος εἶναι μόνον λόγια, τὰ ὁποῖα εἰμπορεῖ μὲν νὰ μὴ εἶναι λογικῶς καὶ γραμματικῶς ἀσυνάρτητα, εἶναι ὅμως ἀνάρτητα πίστωσης, πεποιθήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ὅταν ἐξέρχονται ἀπὸ ψυχὴν κενὴν τῶν μεγάλων τούτων ἀρετῶν, ὁσονδήποτε καὶ μεγαλορρήμονα καὶ ἀν ὧσιν, ὁσονδήποτε καὶ λιπαρά, ὁσονδήποτε βροντόφωνα, ἐμποιοῦσι πάντοτε τὴν ἐντύπωσιν τῆς κενότητός των καὶ μένουσιν ἀτελέσφορα εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀκροατῶν. Τοῦτο εἶναι γεγονός παρατηρημένον ἀνεκαθεν καὶ ἐσφραγισμένον διὰ τῆς βεβαιώσεως αἰώνων ὄλων. Ἡ ψυχὴ τοῦ λέγοντος εἶναι πομπὸς ἠλεκτρικὸς, ἐπιδρᾷ δὲ ἐπὶ τῶν πνευμάτων τῶν ἀκροατῶν ἀναλόγως πάντοτε τοῦ ποσοῦ καὶ τῆς ποιότητος τῶν αἰσθημάτων, ὑφ' ὧν ἐμφορεῖται. Αἱ δὲ καρδίαι τῶν ἀκροατῶν δαισιθάνονται πάντοτε, ὅχι διὰ τῶν λόγων καὶ τῶν φράσεων, ὅχι διὰ τῶν ἀποστροφῶν καὶ τῶν ρητορικῶν σχημάτων, ἀλλ' ἐξ ἄλλων λεπτεπιλέπτων καὶ ἀνεξιχνιάστων σημείων, τὴν κενότητα ἢ τὴν ἐμπλησιν τῆς ψυχῆς τοῦ ρήτορος, καὶ ἀναλόγως διατίθενται.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ μυστήριον τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ λόγου, τῆς ὑπεροχῆς του, τῆς ἰσχύος του. Ἄν σήμερον δὲν καρποφορῇ ἴσως, ἀν μένῃ ἀτελέσφορος εἰς τὰς καρδίας τῶν συγχρόνων, ἃς μὴ τὸ ἀποδώσωμεν εἰς τὴν κατάστασιν αὐτῶν — δὲν εἶναι βέβαια χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας τῶν Φαρισαίων — ὅσον εἰς τὴν κενότητα ἐκεῖνων, ὅτινες, μὴ ἔχοντές τι εἰς τὴν ψυχὴν, προσπαθοῦσι μ' ὄλα ταῦτα νὰ μεταδώσωσι, νὰ γαλαθάνωσωσι, νὰ ἐθουσιάσωσι. Ἐπὶ κρήνη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκανοποιήσῃ τὸν διψασμένον ὀδοιπόρον, ὁσονδήποτε καὶ ἀν ἢ κρήνη αὕτη εἶναι πολυτελής καὶ περίκοσμος. Ἐπὶ ψυχὰ καὶ ψυχρὰ συνειδήσεις πῶς θέλομεν νὰ ἔχουν διάφορον ἀποτέλεσμα ;

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΚΑΙ Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

Τὸ μέτρον, τὸ ὁποῖον ἔλαβε τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ἐν Ἑλλάδι, ἀπαγορεύσαν εἰς τοὺς μαθητὰς τὴν φοίτησιν εἰς τοὺς κινηματογράφους, φέρει ἐπὶ τοῦ τάπητος τὸ ζήτημα τῆς ὠφελείας ἢ τῆς βλάβης, τὴν ὁποῖαν παρέχουσι τὰ θεάματα ταῦτα εἰς τὰς παιδικὰς, τὰς ἀπλάστους εἰσέτι ψυχὰς.

Βεβαίως εὐθύς ἀμέσως δεόν νὰ τονισθῇ, ὅτι τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν διὰ τοὺς μαθητὰς, δὲν ἀποτελοῦσι καταδικαστικὴν τῆς Πολιτείας ἀπόφασιν κατὰ τῆς θαυμασίας ἐφευρέσεως τοῦ Ἐδισον. Στρέφονται κυρίως κατὰ τῶν θεαμάτων ἐκείνων τῶν ψυχοφθόρων καὶ ἀηδῶν, τὰ ὁποῖα καταπλημμυροῦσι τὰ προγράμματα τῶν κινηματογραφικῶν παραστάσεων.

Αἱ φωνεῖται προβολαί, τὰς ὁποίας ἐπενόησεν ὁ ἀκαταλόγητος Ἀμερικανὸς ἐφευρέτης, εἶναι ὄχι μόνον μέσα λίαν ἐπιτυχή τέχνης, ἀλλ' ἐν ταύτῃ καὶ ὑπερόχου ὠφελείας. Καὶ ἂν ἀντιπαρέλθῃ τις τὴν ἀναπαράστασιν διαφόρων actualités, ἣτις ἀπὸ τῆς θέσεώς μας μᾶς μεταφέρει ἐν ἀκαρπεί πιστοῦς μάρτυρας καὶ ἐν ἀνέσει θεατὰς διαφόρων γεγονότων, καὶ ἂν ἀκόμη ἀγνηθῇ τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποῖαν παρέχει εἰς τὴν περιέργειαν, τὸ τόσον κορυφωμένον αὐτὸ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς πάθος, πάλιν ἀπομένει εἰς τὸν κινηματογράφον μία μεγάλη ὑπηρεσία, δι' ἣν καὶ μόνῃν δικαιούται τῆς γενικῆς εὐγνωμοσύνης.

Ὁ κινηματογράφος μάλιστα δύναται ν' ἀντικαταστήσῃ τὰ διδασκὰ ταξίδια, ἔρχεται δὲ ὑπέροχος ἄρωγός τῆς ἀντιλήψεως παρὰ τὴν ξηράν, τὴν ἀφρημέτην διδασκαλίαν.

Δύναται τις ν' ἀριθμῆσῃ πολλὰ μαθήματα, τὰ περισσότερα ἴσως τῆς ἐγκυκλίου παιδεύσεως, τὰ ὁποῖα μ' ἕνα κινηματογράφον ὄχι μόνον παρουσιάζονται ζωντανά, ἀπτά, κινούμενα, αὐτόλαλα, ἀλλὰ καὶ συμπληροῦνται πληρέστατα καὶ ἀπαλλάσσουσι μακρᾶς μελέτης καὶ ἀγόνων κόπων, τοὺς ὁποῖους καταβάλλει ὁ μαθητὴς πρὸς ἀντίληψιν των.

Μεταξὺ τῶν μαθητῶν μία μεγάλη μερὶς ὑστερεῖ εἰς τὴν πρόοδον, διότι δὲν ἔχει ὀξείαν τὴν ἀντίληψιν ἢ ἔχει ταύτην κούρασμένην. Ἀλλὰ θὰ ὑπάρχωσιν ἄρα γε βραδύνουσι ἀντιλήψεις, ὅταν, παρὰ τὴν ξηράν, τὴν μασημένην διδασκαλίαν νυσταλέου καθηγητοῦ, ἔρχεται ὁ κινηματογράφος ν' ἀναπαράσῃ ζωντανῶς εἰς τὸν ὀφθαλμὸν καὶ νὰ χαράξῃ ἀνεξίτηλον εἰς τὴν ψυχὴν τὴν ἐντύπωσιν τοῦ διδασκομένου πράγματος ;

Ἡ Γεωγραφία, ἡ Ἱστορία, ἡ Ἀρχαιολογία, ἡ Φυσικὴ Πειραματικὴ, ἡ Βιοτεχνία, ἡ Φυσιολογία, ἡ Ἀνθρωπολογία, ἡ Γυμναστικὴ τῶν ὁμάδων, ἡ διδασκαλία τῶν προσκόπων καὶ πολλὰ ἄλλα μαθήματα δύναται νὰ παραλάβωσι τὸν κινηματογράφον ὡς τὸν ζωντανώτερον καὶ εὐγλωττότερον διδάσκαλον.

Ἄλλ' ὁ κινηματογράφος, ἢ μᾶλλον οἱ ἐκμεταλλευταὶ του, δὲν περιορίζονται εἰς αὐτὰ καὶ μόνον. Καθὼς παρὰ τὴν ὑγιᾶ φιλολογίαν ὑπάρχει ἡ νοσηρὰ, ἐκείνη, ἢ ὁποῖα ἀπευθύνεται πρὸς τὰς αἰσθήσεις καὶ τὰ εὐτελεῖ ἐνστικτα, οὕτω καὶ ὁ κινηματογράφος ἔρχεται περισσότερο ἐνόχως ἢ ἐκείνη νὰ ἀναπαραστήσῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὄλων ἀνεμένα δράματα, κορσομοὺς ἀγρίων παθῶν, ἐπεσόδια ἀπάχηδων καὶ λωποδυτῶν, ληστῶν καὶ φονεῶν.

Ὅλοι αἱ κακίαι, ὄλοι οἱ δόλοι, ὄλα τὰ τεχνάσματα καὶ ὄλοι οἱ προσπάθειαι τῆς ἀστυνομίας ἐκτυλίσσονται ρεαλιστικώτατα, καταλείπουσαι εἰς τὴν ψυχὴν βαθυτάτας ἐντυπώσεις.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει μέσα εἰς τὴν ψυχὴν ἕνα ἄλλο ἐγώ, τὸ ὁποῖον ἐμοίμisen ἢ λεπτὴ ἀνατροφή, ἢ ἐκπαίδευσις, ἢ μόρφωσις, ὁ πολιτισμός. Εἶναι τὸ ἐγκληματικὸν ἐγώ, κάποιος ἀόριστος

ἀταβισμός, μία μανία πρὸς κορσομόν χυδαίων ὁρμῶν καὶ παραφόρων ὀρέξεων. Μία ἀναπαράστασις ἐπεισοδίων ἐκφυλισμένης κοινωνίας καφάλων ἀτόμων, μὴ νομίζετε, ὅτι ἀφίνει ἀνεπηρέαστον τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν. Τὸ κοιμισμένον ἐγὼ ἀρχίζει νὰ δεικνύῃ σημεῖα ζωῆς, ν' ἀφυκνίζεται, ν' ἀπαιτῇ.

Όταν δὲ μάλιστα ἡ ψυχὴ εἶναι νεαρὰ ἀκόμη καὶ δὲν ἔχει σφυρηλατήσῃ καλῶς εἰσέτι τὰς πέδας καὶ τοὺς κλοιούς τοῦ ἐγκληματικοῦ αὐτοῦ ἐγώ, ὦ ! τότε τοῦτο ἐπαναστατεῖ καὶ κυριαρχεῖ μὲ πολὺ ὀλίγον κόπον. Μερικαὶ κινηματογραφικαὶ ταινίαι ἀρκοῦσι διὰ νὰ τὸ ζωογονήσωσι.

Βεβαίως δὲν περιμένομεν ἀπὸ τοῦ ἐκμεταλλευτῆ τῶν κινηματογράφων νὰ σκεφθῶσι τὰς θεατρίας ταύτας. Σκοπὸς των εἶναι ἄλλος, πολὺ καταφανῆς καὶ πρακτικὸς δι' ἑαυτούς· θεραπεύουσι τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων, κολακεύουσι τὰς ὀρέξεις τοῦ πλήθους, ἀρκεῖ ἢ αἰθουσα νὰ πληροῦται θεατῶν καὶ τὰ ταμεία των χρυσῶν. Ἐφευρίσκουσι σκηνάς καὶ συναγωνίζονται τίς τὸν ἕτερον νὰ ὑπερακοντίσῃ εἰς ἐπινοήσεις ἐξωφρενικῶν κατορθωμάτων. Ἐν τούτοις ἡ τοιαύτη των μανία θὰ ἐπιφέρῃ ταχύτατα καθ' ἑλπιῶν τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ἀρχῶν καὶ τὴν ἀφύπνισιν τῶν γονέων.

Νεολαία, ἣτις τρέφει τὴν φαντασίαν τῆς μ' ἐξαμβλωματικὰ κατορθώματα νοσοῦσῶν ὑτάξεων, νεολαία, ἣτις τέρπει μὲ τὴν ἐκτύλιξιν σκηνῶν ἀναρμόστων, αἰτινες διαπραττόμεναι ἐπισύρουσι τῆς Δικαιοσύνης τὰς ποινὰς, νεολαία, ἣτις διὰ τῆς φαντασίας προτρέχει ἑαυτῆς, βεβαίως δὲν εἶναι ἡ νεολαία τῶν πόθων μας, νεολαία, ἐρ' ἣς ἡ οἰκογένεια καὶ ἡ κοινωνία θὰ δύναται νὰ στηρίξῃ ἀσφαλῆτους καὶ βεβαίας τὰς ἐλπίδας τῆς.

Θ. Κ. Μ.

ΤΟΥ ΒΙΟΥ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Καὶ εἶναι ὄνειρο ἢ ζωὴ...
ὄνειρο κ' ὄχι ἀλήθεια,
ὄνειρο ὦρατο, ποῦ πλανᾷ
τὰ ποιεμένα στήθεια.

Ἀλήθεια νᾶναι δὲν μπορεῖ
μέσ' στήν μικρὴ μας σφαῖρα
ποῦ ἡ ἀλήθεια κατοικεῖ ;
στὸν κόσμον ; στὸν αἰθέρα ;

Ἐγὼ τὴν ζήτησα παντοῦ
μέσ' στής καρδιᾶς ἀκόμα...
μὰ δὲν τὴν βρῆκα οὔτε ἐκεῖ,
τὴν ἐπινιγε τὸ στόμα...

Καὶ ὄνειρο εἶν' ἢ ζωὴ
ψεύτικο ὄνειρο καὶ πλάνο,
εἶν' ἢ ἀρχὴ του ἐδῶ στή γῆ,
τὸ τέλος του ἐκεῖ ἐπάνω !

Κι' ὅταν καὶ τ' ὄνειρο αὐτὸ
σὰν ὄλα τ' ἄλλα σβύσῃ,
ἴσως τὸ μάτι τὸ θολὸ
τότε θέλει ἀντικρῶσι,

μέσα σὲ τάφο σκοτεινὸ
μὲ παγωμένα στήθεια
ἀλήθεια ὀλοζώντανη !
τοῦ βίου τὴν ἀλήθεια !

Σ. Χ.

ΓΝΩΜΑΙ

✽ Εἰς τὴν κοινωνίαν ἔχετε τρία εἶδη φίλων :
τοὺς φίλους, ποῦ σᾶς ἀγαποῦν, τοὺς φίλους, ποῦ
τοὺς εἰσθε ἀδιάφοροι, καὶ τοὺς φίλους, ποῦ σᾶς
μισοῦν.

✽ Ἡ σιωπὴ εἶναι ἡ ἀρετὴ τῶν ἀσθενῶν.

✽ Μὴ λησμόνει ποτέ, ὅτι οἱ φίλοι θὰ στηρίχθωσιν ἐπὶ σοῦ, σὺ ὅμως οὐδέποτε.

✧ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ✧

Ἡ δεσποσύνη Ἰουλίτσα δὲ Βαλρός ρεμβάζει. Οὕτω διήλθε τὸν βίον της : μ' ἐλπίδος καὶ θλίψεως. Ρεμβάζει... Τὰ ἄσπρα της μαλλιά ἀνεμίζονται στὸν ἀέρα. Ἐχει τὸ παράστημα παρθένου, τὸ στυγνὸν δέγμα τῶν καλογραιῶν, τὸ μυστηριώδες βλέμμα τῶν δοκιμασθέντων.

Ἴδου αὐτὴ εἰσέρχεται εἰς τὸ παρεκκλήσιον μετὰ τὴν θοῶν παρὰ θυρα, μετὰ τὸν μικροσκοπικὸν τοῦ βωμόν, ὅπου μόνον ὁ Ἐσταυρωμένος ἀπέριττος ὑψοῦται, καὶ γονατίζει πρὸ μαρμαρίνης πλακῶς, ἐνθα ἀναγινώσκειται :

Εἰς μνήμην τοῦ Ροβέρτου Δαρκούρ.

Ἄνθη καλύπτουν τὴν πλάκα. Προσεύχεται...

Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς προσευχῆς τῆς μοναζούσης, ἐν δάκρυ πίπτει ἐπὶ τοῦ ὀνόματος Ροβέρτου. Ἐν δάκρυ ἀπαλόν, ὡς ἡ ἐκπνοὴ θνήσκοντος, ἐλαφρόν, ὡς τὸ πέταγμα χρυσαλίδος...

Ἡ προσευχὴ ἐτελείωσεν ἡ κόρη κλίνει ὀλίγον, τὰ χεῖλη της ψαύουν τὴν ψυχρὰν πλάκα τοῦ τάφου καὶ ἀπέρχεται μετὰ τὸ ἴδιον πάντοτε αὐτὸν βῆμα.

Ἡ δεσποσύνη Ἰουλίτσα συναντᾷ τὴν κυρτὴν ὑπερήτριαν της Βαρβάραν.

— Μὴ λησμονεῖς τὸν τάφον σου, Βαρβάρα, λέγει. — Διηγηθὲν ἐκεῖ, δεσποσύνη. Τί προτιμᾷς; γαρύφαλλα ἢ ρόδα;

— Ἄς εἶναι γαρύφαλλα, Βαρβάρα. Τρέξε, πρὶν νυκτώσῃ ὁ μῶς.

Ἀπὸ τριάκοντα ἐτῶν ἡ Ἰουλίτσα δὲ Βαλρός φέρει ἄνθη εἰς τὸ μυστηριώδες μαυσαλεῖον. Καθημερινῶς δὲν λησμονεῖ νὰ ἀποτίσῃ τὸν φόρον τοῦτον τῶν δακρύων καὶ ἀναμνήσεων...

Εἰσέρχεται εἰς τὸν παλαιὸν πύργον τῶν Βαλρός. Ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ ἀσκητικοῦ σχεδὸν δωμάτιου της: ἐν καθίσματι, μία τράπεζα καὶ τίποτε περισώτερον.

Ἐκ τοῦ παραθύρου τὸ σκότος ἀρχίζει ν' ἀπλοῦται ἡ Ἰουλίτσα μετὰ κουρασμένα τὰ βλέφαρα ἀνοίγει ἐν λεύκωμῳ καὶ ἀναγινώσκει :

« 1 Μαΐου 1869. — Ἡ πασχαλιὲς βαλσαμώνουν τὴν ἀτμόσφαιραν. Ποτὲ τῆ φύσις δὲν μοι ἐφάνη περισσώτερον θελκτικὴ τὰ δένδρα ἐπρασίνισαν, ἡ φύσις ἀνθεῖ. Εἶμαι εὐτυχής, ὦ! πολὺ εὐτυχής. Εἶμαι δεκαοκτώ ἐτῶν. Ἡ νεότης με προσμειδᾷ. Ὁ ἔρως... »

« 12 Ἰουνίου. — Ἦνοιξα τὸ παράθυρόν μου. Εἶναι νύξ. Τὰ ρόδα, ἀναρριχώμενα μέχρι τοῦ παραθύρου, με μεθύουν ἠδυπαθῶς. Τὸ ὄχρον τῆς πανσελήνου φῶς πλημμυρεῖ τὸ πάγκον, τὰς πρασιὰς με θείαν μαρμαρυγὴν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ρεμβάζω... ρεμβάζω... »

« — Ἰουλίτσα, εἶσαι ἀνόητος, θὰ κρυώσῃς κλεισὸς τὸ παράθυρον. »

« Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς Βαλεντίνης, τῆς διδύμου ἀδελφῆς μου, ἧτις ἐκ τῆς ροδοχρόου παρθενικῆς της κλίνης με βλέπει ἐν νυκτερινῇ περιβολῇ εἰς τὸν ἐξώστην. Ἐκλείσθη τὸ παράθυρόν μου καὶ εἰσῆλθον, ἐνῶ ἡ ἀδελφὴ μου πταρνίζεται μετὰ ἕνα προσπεποιημένον τροπικόν. »

« — Βλέπεις; προσέθηκον, ἐκρούσα. Σὺ πταίεις. »

« — Συγγνώμην, ἀγαπητὴ μου. »

« Τὴν ἀσπάζομαι εἰς τοὺς μαύρους χαριτωμένους βοστρύχους της. Τὴν φιλῶ καὶ τρέχω εἰς τὴν κλίνην μου, ἧτις εἶναι κενῆ, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ξανθὴν μου κόμην. Ἐκτὸς τῆς διαφορᾶς αὐτῆς, φροιάζω πρὸς τὴν Βαλεντίνην καταπληκτικῶς. »

« 14 Ἰουνίου. — Ἄλλ' ἐάνεις τὴν μορφὴν ἡ Βαλεντίνην με ὁμοιοῦσιν, ἠθικῶς διαφέρουσα οὐσιωδῶς: εἶναι υπερήφανος, σκεπτικὴ, ἐπιφυλακτικὴ, λογικὴ, δὲν ὀνειροπολεῖ δὲ καθόλου. »

« 16 Ἰουνίου. — Ἡ σελήνη εἶναι πάλιν λαμπρὰ! Διὰ νὰ μὴ ἐναντιωθῶ εἰς τὴν Νινέζαν (εἶσι ὀνομάζοντες μετὰ τὴν Βαλεντίνην) δὲν ἀνοίγω πλέον τὸ παράθυρον. Ἄλλὰ χθὲς; διὰ μέσου τῶν παραθύρων εἰσῆρχοντο τὸσον γλυκεῖαι ἀκτῖνες, ὥστε δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὸν πειρασμὸν Χωρὶς θόρυβον εἰσῆλθον εἰς τὸ πάγκον καὶ περιεπλανώμην. »

« ὦ! Θεέ μου! Τί ἀπόλαυσις! καὶ πῶς λυποῦμαι τὴν ἀδελφὴν μου, ἧτις δὲν ἀισθάνεται τίποτε ἀπὸ αὐτὰ!... »

« Ἄλλ' εἶναι ἀξία λύπης; Ἴσως ζήσῃ πλέον εὐτυ-

χῆς ἀπὸ ἐμέ. Λέγουσιν, ὅτι εἶναι κινδυνώδης νὰ ἐχη τις ψυχὴν εὐαίσθητον ὡς τὸ τόξον, ποῦ πάλαι εἰς μόνον τὸ φύσημα. Θὰ ὑποφέρω... Μοῦ τὸ λέγει ὁ ἐφημέριός μας, ὁ ὁποῖος εἶναι καλὸς γέρον. Εἶναι φίλος μου. »

« 17 Ἰουνίου. — Πάλιν ἐξῆλθον. Ὁ νυκτερινὸς αὐτὸς περιπατὸς με τρομάζει, ἀλλὰ με ἕνα τρόπον τόσον ἠδυπαθῆ!... Εἰς κάθε στεναγμὸν τῶν φύλων σκιρτῶ ὡς ἔνοχος. »

« Αἰφνης ὡς ἐπισφράγισμα τῆς ἀσυγκρίτου ταύτης ἐσθρῆς, ὅτε ἡ σελήνη, ὁ γλυκὺς σαπφειρόχρους οὐρανός, τὰ ρόδα, τὰ δένδρα, ἀπετέλουν μίαν ἄφωνον συμφωνίαν, αἰφνης, λέγω, οἱ ἀλγεῖνοι ἤχοι ὑψοῦσι τὸ θλιβερόν καὶ συνάμα ζοηρόν παρὰ πονον ἐνός βιολοντσέλλου. »

« Τίς εἶναι ὁ μυστηριώδης παίκτης τῆς νυκτός;... »

« 20 Ἰουνίου. — Κάθε ἐσπέρας ἀκούω τὸν μυστηριώδη καλλιτέχνην. Ἡ τροφὸς μου Βαρβάρα καὶ ἐγὼ ἐζητήσαμεν νὰ τὸν ἀποκαλύψωμεν. Δὲν εἶναι ὁ Σουδίκ ὁ φαρρᾶς, οὐτινος ἡ καλύβη γειτονεῖ μετὰ τὸ πάγκον, οὔτε ἡ Ἄννα ἡ μουσικὸς, μηδὲ ὁ καλὸς μας ἐφημέριος, ποῦ ψάλλει τόσον παραφώνως. »

« 22 Ἰουνίου. — Τὸν γνωρίζω πλέον τὸν μουσικόν. Σήμερον, Κυριακὴν, ἤμεθα ὅλοι εἰς τὴν λειτουργίαν, ὅταν μετὰ τὸ κήρυγμα ὁ ἐφημέριός μας λέγει: — Τεκνία μου, σᾶς ἐπιφυλάσσω μίαν εὐάρεστον ἐκπληξιν. »

« Καὶ μᾶς παρουσίασε τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Ροβέρτου Δαρκούρ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐπαίξε βιολοντσέλλο. »

« 22 Ὀκτωβρίου. — Πρὸ τεσσάρων μηνῶν εἶδον τὸν Ροβέρτον Δαρκούρ. Εἶναι δυνατόν; με φαίνεται, ὅτι τὸν γνωρίζω πρὸ πολλοῦ. Θεέ μου! πῶς ἐκφράζονται τὰ θεῖα, τὰ θεσπέσια ἐκεῖνα ῥίγη;... Δὲν θὰ τολμήσω ποτέ! Πρὸς τί;... »

« Εἶναι τόσον βαθειὰ γραμμένα εἰς τὴν καρδίαν μου, ὥστε δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ λησμονηθῶν. »

« — Ροβέρτε μου! Ροβέρτε μου! »

« Ἐμάγευσες πρῶτον τὰς νύκτας μου ὡς αἱ νύμφαι αἱ προαγγέλλουσαι τὴν ἐμφάνισίν των με θεσπεσίαν μουσικὴν. »

« Εἶναι ἀνεψιὸς τοῦ ἐφημερίου μας, μόλις δεκαεννέα ἐτῶν καὶ υἱὸς ὑπαξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ αὐτὸς δὲ ὁ Ροβέρτος θὰ κἀνῆ τὸ πρῶτόν του ταξίδι τὸ προσεχὲς ἔτος. »

« Ὅταν τὸ πρῶτον ἤλθεν εἰς τὸν πύργον, τὴν 25 Ἰουνίου, τόσον ἤμην συγκεκινημένη, τόσον ἐκκοκνίζα, ὥστε δὲν ἠδυνάμην λέξιν νὰ εἶπω. Θὰ τὸ παρετήρησε βεβαίως, διότι, διὰ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν στενοχωρίαν μου, με ἕνα τρόπον τόσον συμπαθητικόν, τόσον μελιχρινόν, ἐξηκολούθει νὰ συνομιλῇ μόνον μετὰ τὴν Νινέζαν. »

« 5 Νοεμβρίου. — Ὁ Ροβέρτος ἀνεχώρησεν. Εἶμαι περίλυπος μέχρι θανάτου. Εἰς μίαν μαρμαμένην γωνίαν τοῦ πάγκου ἐκλαυσα πολὺ. ὦ! πολὺ. Χθὲς μᾶς ἀπεχαιρέτησεν. Ἦτο καὶ αὐτὸς πολὺ συγκεκινημένος. Μοὶ ἐθλίψε τὴν χεῖρα τόσον δυνατὰ, ὥστε ὁ σαπφειρίνος δακτύλιός μου εἰσῆλθεν εἰς τὰς σάρκας μου. Ἄλλ' εἶμαι εὐτυχής, εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν πληγὴν μου αὐτὴν. Μήπως μόνον τὸν δακτύλον μου ἐπλήγωσεν; ὦ! τὴν καλὴν μου τὴν πληγὴν!... »

« Παρηγοροῦμαι, σκεπτομένη, ὅτι τὰ Χριστοῦγεννα θὰ ἐπανέλθῃ. »

« 25 Δεκεμβρίου. — Οὐρανία νύξ. Ἡ Νινέζα ἀσθενεῖ καὶ ἡ μητέρα θὰ μείνῃ νὰ τὴν περιποιηθῇ. Διὰ τοῦτο ἤλθον μόνη μετὰ τὴν Βαρβάραν εἰς τὴν νυκτερινὴν λειτουργίαν. »

« Εἰς τὸν καθαρὸν οὐρανὸν τὰ ἄστρα ἔλαμπον ὡς κατὰ τὰς νύκτας τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου, ὅτε τὸν ἤκουσα διὰ πρῶτην φοράν. Καὶ ἐγὼ, ἀκούουσα τοὺς κώδωνας ἠχοῦντας χαρμωδῶς, ἐσκεπτόμην: Θεέ μου! ἐπανῆλθεν! ἐπανῆλθε... »

« — Δεσποινὴ Ἰουλίτσα, με λέγει ἡ Βαρβάρα: εἶσι ὅπως εἶσθε σκεπασμένη μετὰ τὸ σάλι σας, ποῦ κρύπτει ὀλοτελῶς τὰ χρυσὰ σας μαλιά, θὰ ἐπαιρνα ὄρχο, ὅτι εἶσθε ἡ δεσποινὴ Βαλεντίνη. »

« — Ἀληθῶς, Βαρβάρα; »

« — Ἀσφαλῶς θὰ σᾶς ἐξελάμβανέ τις τὴν μίαν ἀντὶ τῆς ἄλλης. »

« Μόλις εἰσῆλθον, τὸν διεκρίνα... »

« Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ἐπανηρόμην σκεπτικὴ εἰς τὸν πύργον: ἡ σελήνη δὲν ἔλαμπε πλέον... ὅτε... σκιρτῶ... Με ἤγγισαν τὴν χεῖρα... »

« — Ἡ ἀδελφὴ σας δὲν ἤλθε; με ἐρωτᾷ. »

« — Ὄχι, πάσχει ὀλίγον, ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτε, ἐτραύλισα. »

« Ἀγένητες θορυβωδῶς, ἀκολουθῶν τὸ βῆμά μου. Ἐγὼ ἔτρεμα τόσον πολὺ, ὥστε τὰ ἐποδήματά μου ὠλισθαίνον συχνά... »

« — Ἀγαπητὴ μου! στηριχθῆτε εἰς τὸν βραχιόνά μου, μοὶ λέγει. »

« Τὸν ὑπήκουσα καὶ συνωμιλοῦμεν, ἐνῶ ἡ Βαρβάρα, διακριτικὴ, μᾶς ἠκολούθει ἀπὸ μακρῶν. »

« Ὅτε ἐπλησιάσαμεν εἰς τὸν πύργον, ὁ Ροβέρτος με λέγει: »

« — Τώρα εἶμαι εὐτυχής. ὦ! ἐάν ἐγνωρίζατε, ἀγγελέ μου, πόσον σᾶ; ἀγαπῶ! »

« Καὶ γονατίσας ἐπὶ τῆς χιόνος, με ἔλαβεν ἐκ τῆς ὀσφύος καὶ με παρεκάλει: »

« — Ὅστε αὖριον νὰ ὀμιλήσω εἰς τὸν μαρκήσιον; »

« — Μάλιστα, Ροβέρτε. Ἐχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ. Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. Ὀρκίζομαι νὰ σᾶς ἀγαπῶ. »

« Ποιὲ ἡ φωνὴ μου δὲν ἦτο τόσον σταθερά. »

« 28 Δεκεμβρίου. — Δὲν παύω νὰ κλαίω. Μήπως γράφω τὴν τελευταίαν σελίδα τοῦ θλιβεροῦ μου μυθιστορήματος;... »

« Τὰ Χριστοῦγεννα ὁ Ροβέρτος ἐζήτησε τὴν χεῖρά μου ἀπὸ τὸν πατέρα. Θεέ μου! Τί σηπὴ! »

« Ἀκούω ἀκόμη τὴν φοβερὰν φωνὴν τοῦ μαρκησίου. Τί θυμὸς!... »

« Ὁ πατὴρ μου ἠρνήθη σκαιῶς καὶ ἀπεδιώξε τὸν Ροβέρτον μου. »

« 1 Ἀπριλίου 1870. — Ἀπὸ τριῶν μηνῶν καταπίνω τὰ δάκρυά μου ἐν σιωπῇ. Σήμερον ὑπῆγα εἰς τὸ πρεσβυτέριον μόνον καὶ μόνον διὰ ν' ἀκούσω νὰ ὀμιλοῦν δι' ἐκεῖνον! »

« Ἄλλ' ὁ ἐφημέριος δὲν ἔλεγε τίποτε. »

« 12 Μαΐου. — Αὖριον ἡ ἀδελφὴ μου νυμφεύεται τὸν κόμητα δὲ-Κεδρὲν. »

« — Σύνυγος ἀξίος διὰ μίαν ἀπόγονον τῶν δὲ-Βαλρός, εἶπεν ὁ πατὴρ μου ὑπεροπτικῶς. »

« Ὁ Ἐδμόνδος δὲ-Κεδρὲν εἶναι εἰς χυδαῖος, ἀνόητος καὶ υπερόπτης. Ὁ Ροβέρτος μου εἶναι ὠραῖος, γλυκὺς, καλὸς καὶ καλλιτέχνης. ὦ! Ροβέρτε!... »

« 16 Αὐγούστου. — Ὁ Ροβέρτος ἀπέθανεν εἰς Βορνὸν προχθὲς. Ἐτόλμησα νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν ἐφημέριον κάτι, ποῦ νὰ με ἐνθυμίσῃ τὸν Ροβέρτον. Ὁ καλὸς γέρον με ἐχάρισε τὸ τραπέζι τοῦ ἀνεψιοῦ του, ὅπου ἐσυνειθίζε νὰ γράφῃ. ὦ! πάντοτε θὰ τὸ χρησιμοποιοῦ! »

« 16 Αὐγούστου 1910. — Ἴδου τεσσαράκοντα πέντε ἔτη δὲν ἔσυρα γραμμὴν εἰς τὸ λεύκωμά μου. Οἱ γονεῖς μου ἀπέθανον. Ἡ ἀδελφὴ μου με ἐγκατέλειπεν. Εἶδον τὴν νεότητά μου νὰ μαραίνεται με μίαν ἐνδόμυχον χαρὰν. Κανεὶς δὲν τὴν ἀπήλαυσε, μηδ' ἐγὼ ἡ ἴδια. Τὴν ἀφιέρωσα εἰς τὴν μνήμην τοῦ Ροβέρτου μου!... Ἀνήγειρα εἰς τὸ πάγκον παρεκκλήσιον καὶ ἐντὸς κενοτάφιον. Κανεὶς δὲν ἠνόησε τὴν ἐκουσίαν θυσίαν μου, πλὴν τῆς Βαρβάρας. Ὅλοι νομίζουν, ὅτι τρέφω χιμαίρας. Τίς οἶδε; Μήπως δὲν εἶναι χιμαίρα τὸ νὰ θυσιάσῃ τις μίαν ζωὴν διὰ μίαν ἀνάμνησιν; Ἄλλὰ πρὸς τί; Ἠγάπησα, ἀγαπῶ, ἠγαπήθην. Ἡ σκέψις μόνον, αὐτὴ φωτίζει τὴν ὑπαρξίν μου. Ἄνευ αὐτῆς θὰ ἀπέθνησκον ἐκ θλίψεως... »

Ἡ Ἰουλίτσα δὲ-Βαλρός ἐκλείσθη τὸ λεύκωμά της. Ἐνύκτωσε καὶ αἱ ἀκτῖνες τῆς σελήνης ἐφώτιζον μόνον τὸ δωμάτιον τῆς γηραιᾶς παρθένου.

Ἐκλείσθη τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐσφραγίσθη. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ἤνοιξε τὰ μεκμηκότα ἐκ τῶν δακρύων βλέφαρα καὶ ἔσυρε τὸν σύρτην τῆς τραπέζης, ἀλλ' οὕτως δὲν ἤνοιξε. Τέλος, με δύναμιν σύρασα αὐτόν, ἐξεπλάγη, ἰδοῦσα, ὅτι μίαν κρύπτη ἦτο εἰς τὸ βῆθος. Ποιὲ δὲν τὴν εἶχε παρατηρήσει. Ἐδρην ἐντὸς μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Ροβέρτου, τὴν ὁποῖαν βεβαίως δὲν ἐτόλμησεν οὕτως νὰ στείλῃ:

« Πολυαγαπημένη μου, »

« Συγχώρησέ με. Ἐνόμισα, ὅτι με ἠγάπας. Ἐφάνην πολὺ τολμηρὸς Συγχώρησέ με. Τώρα δὲν ἐλπίζω, παρὰ εἰς ἐν: τὸν θάνατον. Θὰ ἀποθάνω μαχόμενος, προφέρων τὸ ὄνομά σου... Βαλεντίνη μου! »

Ὅταν ἡ Ἰουλίτσα κατέβη εἰς τὸ προαύλιον, βλέπει τὴν Βαρβάραν με μίαν δέσμη γαρυφάλλων. — Διὰ ποῖον αὐτὰ τὰ ἄνθη; ἐρωτᾷ ἀφρημένη, ὠχρὰ ὡς σουδάριον.

— Διὰ τὸν τάφον τοῦ Ροβέρτου, δεσποσύνη. Μοὶ εἶχατε παραγγεῖλαι γαρύφαλλα, νομίζω. Δὲν πρέπει νὰ τὰ φέρω;... »

Καταβληθὴν ἡ γηραιὰ κόρη, ἐστηρίχθη εἰς μίαν μαρμαρίνην στήλην καὶ:

— Καὶ... μολαταῦτα... φέρε τα!... ἐπιθύρισε.

(Μετάφρασις) Α. Π. ΡΑΧΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

— Μεγάλη δύναμις. — Περίεργοι λεπτομέρειαι.

Ο Άλφρέδος Ντεβινή, εις έκτενή περι δημοσιογραφίας πραγματείαν του, μεταξύ άλλων γράφει: «Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι έχουν κάποιον φίλον, πολύ στενόν και άνωτέρον από κάθε άλλον συνήθη τοιοῦτον, με άγάπην άνωτέραν από την άγάπην τής συζύγου, του άδελφου, ίσως δέ και του γονέως. Αὐτὸς τὸν ἐμπνέει, τὸν διδάσκει, τὸν καθοδηγεῖ, τὸν συμβουλεύει. Τὸν ἐπισκέπτεται ἀπαραιτήτως κάθε πρωτὶ, πολὺ πρωτὶ, μόλις ἀνοίξῃ τὰ μάτια του, μαζὶ με τὸν καφέ, με τὸ τσάϊ του. Τὸν ἐννοήσατε; Εἶναι ἡ... ἐφημερίς». Καὶ τί ἐγένετο ὅταν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἐφημερίς, ἀφοῦ αὐτὴ μόλις ἀπὸ τὸ 1789 ἤρχισε νὰ παρουσιάζεται, ὅπως τὴν ἐπιθυμῆι ὁ άνωτέρω άνθρωπος; Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι καὶ πρὸ τοῦ 1789 ὑπῆρχον ποῦ καὶ ποῦ αἱ γνωσταὶ ἀτελέσταται γαζέται, ἀλλά, κάθε ἄλλο ὠμοιάζον, παρὰ τὴν σημερινὴν παρουσίασιν τῆς ἐφημερίδος. Ἀκόμη δὲ εἰς προγενεστέρων ἐποχῆν τῆς γαζέτας, δὲν ἔλειπαν οἱ ρέπορτερ, οἱ nouvellistes, ὅπως τοὺς ἔλεγον τότε, οἱ ὁποῖοι, τὰ νέα, τὰ ὅποια ἐμάζευαν, δὲν τὰ ἐγραφαν, ἀλλὰ τὰ ἔλεγον, τὰ ἐκήρυττον ἐπὶ πληρωμῇ εἰς κύκλον πολιτικολόγων ἢ χασομέρηδων, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τούτῳ ἐμαζεύοντο εἰς ὠρισμένα πηλυσύχναστα κέντρα. Το εἶδος τοῦτο τῆς προφορικῆς δημοσιογραφίας ἐξηκολούθησεν εἰς μερικὰ μέρη καὶ μέχρι τοῦ 18ου αἰῶνος.

— Παντοῦ καὶ πάντοτε.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 17 αἰῶνος, μόνον εἰς μίαν εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσιν τοιοῦτοι ρέπορτερ ὑπῆρχον ὑπὲρ τὰς 15 χιλ. Κέντρα τῶν εἶχον τοὺς δημοσίους κήπους, τοὺς περιπάτους, τὰ καφενεῖα, τὰς λέσχας, τὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια καὶ ἐν γένει κάθε συνάθροισιν τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ πλούτου. Ἐκεῖ ἐρχόμενοι οἱ ρέπορτερ, εὐρισκόν θερμότητην ὑποδοχῆν καὶ περιποίησιν καὶ, ἀδρότητα πληρονομένοι, διεφώτιζον τοὺς πάντας περὶ τοῦ τί συμβαίνει ἢ τί σκέπτονται εἰς τὴν κυβέρνησιν ἢ εἰς τὴν Αὐλήν, ποῖαι ἐμπορικαὶ ἢ ἄλλαι ἐπιχειρήσεις πηγαινοῦν ἢ δὲν πηγαινοῦν καλά, ποῦ συνέβη ἢ πρόκειται νὰ συμβῆ κατὲν σκανδαλάκι, ποῖα νέα θεατρικὰ ἔργα ἐτοιμαζονται, ποῖον φιλοσοφικὸν ἢ ἄλλο σύγγραμμα πρόκειται νὰ ἀναγνωσθῆ. Ἐν γένει, εἶχον παντοῦ χωμένην τὴν μύτην τοὺς καὶ ἦσαν ὁ τρόμος παντός, ποῦ ὑπῆρχε φόβος νὰ πέσῃ στὸ στόμα τῶν. Παντοῦ τοὺς ἐκολάκευον, παντοῦ δὲν τολμοῦσαν νὰ τοῦ; στραβοκυττάζουν. Μόνος ὁ Μοντεσκιέ εἶχε τὸ θάρρος ποτε νὰ ἐκφρασθῆ περὶ αὐτῶν δημοσίᾳ ὡς ἐξῆς: «Εἶναι ἓνα ἀκατανόητο δι' ἐμὲ γένος ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι, εἰς τοὺς κήπους μας τοῦλάχιστον, ἀν ὄχι τίποτε ἄλλο, μετὰ τῆς φλυαρίας τῶν παρενοχλοῦν τὸ μαγευτικὸν κελᾶδημα τῶν πουλιῶν. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι μᾶς λέγουν πολλὰ, τὰ ὅποια ὁμως, ἀν τὰ συνάξῃ κανεὶς, εἶναι δυνατόν νὰ ἀποτελέσῃ ἓνα πελὺ μεγάλο μηδενικὸ... σιωπῆς».

Πέραν ὁμως τοῦ Μοντεσκιέ, κανεὶς ἄλλος δὲν ἀπεφάσισε νὰ κακοσυστήσῃ τοὺς ρέπορτερ, διότι ἐγνώριζον τί κακολογία τοὺς ἐπερίμενεν ἀπὸ τὸ φοβερὸ στόμα τῶν.

Ὅπως δὲ γράφει ὁ Ντεβινή, καὶ αὐτὸς ὁ Μοντεσκιέ μετενόησε διὰ τὸ τόλμημά του καὶ ὠμολόγησεν, ὅτι οἱ ρέπορτερ δὲν εἶναι δύναμις, μετὴν ὅποιαν εὐκολα ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ παίζῃ.

— Τὰ κέντρα τῶν.

Οἱ ρέπορτερ, ὡς εἶπ' ἡμεν, κέντρον τοὺς εἶχον τοὺς δημοσίους κήπους, οἵτινες διὰ τοῦτο ὠνομάζοντο «κέντρον τῶν συζητήσεων καὶ τῶν νέων». Εἰς αὐτοὺς ἤρχοντο οἱ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος καὶ τῶν συζητήσεων. Ἄν ἐκεῖ κάποτε ἐνεφινίζοντο καὶ μερικοὶ πλουτοκράται, τὸ ἔκαμνον ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μάθουν κάτι νέον καὶ νὰ γνωρίσουν ἐξεχούσας φυσιογνωμίας τοῦ πνεύματος. Κάθε γωνία τοῦ δημοσίου κήπου συνεκέντρωνε καὶ τὰς εἰδικότητάς τῆς. Εἰς μίαν οἱ διπλωμάται συνεζήτουν περὶ τῶν ὑψηλῶν ὑποθέσεων τῶν, εἰς ἄλλην οἱ εὐγενεῖς καὶ οἱ ἀριστοκράται ὠμίλουν διὰ τὰ ἀφορῶντα τὸν κύκλον τῶν, ἄλλεῦ οἱ στρατιωτικοὶ κατέστρωνον σχέδια πολεμικά, εἰς ἄλλο πορέκει μέρος

αἱ κυρία καὶ αἱ δεσποινίδες φλυαροῦσαν διὰ τὰ ἰδικὰ τῶν, καὶ ἄλλοι οἱ ἀπαραίτητοι χασομέρηδες, εἰς ὅλα ἐνήμεροι, δὲν ἔλειπαν ἀπὸ τοῦ νὰ σχεδιάζον μετὰ τὰ μπαστούρια τῶν καὶ χάρτας καὶ ἄλλα τέρατα καὶ σημεῖα ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον καὶ τὰ χαλίγια τοῦ κήπου. Ἐννοεῖται εἰς τέτοιο κέντρον τί θέσιν καὶ τί ἐργασίαν εἶχον οἱ περιήρημοι ρέπορτερ. Εἰσχωροῦσαν παντοῦ, εἰς ὅλους τοὺς κύκλους, ἐπαιρνον ἀπὸ ὅλους τὰ νέα τῶν καὶ μετέβαινον κατόπιν εἰς τὸν κήπον, ὅπου ὅλοι μαζὶ ἐν συνεννοήσει ἀπεφάσιζον τὸ πῶς θὰ μετὰδῶσουν αὐτά.

— Ζωντανὴ ἐφημερίς.

Εἰς τοὺς ἐν λόγῳ κήπους οἱ ρέπορτερ εἶχον ἰδιαίτερα ἰμήματα, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποῖων ἐδίδοντο καὶ αἱ ἀνάλογοι εἰδήσεις. Εἰς τὴν δεινδροστοιχίαν π.χ. τῆς... «φλυαρίας» ἀνεκοινοῦτο κάθε πολιτικὴ εἰδήσις. Εἰς τὸν «ἐξώστην τῶν ῥόδων» ἰδιαίτεροι ρέπορτερ ἐπληροφόρουν περὶ τῆς οἰκονομολογικῆς καταστάσεως τῆς χώρας. Εἰς ἓνα πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς λίμνης κίόσκου ἐδίδοντο πληροφορίαι περὶ τῆς φιλολογικῆς καταστάσεως τῆς χώρας, ἄλλοι περὶ τῶν στρατιωτικῶν, περὶ μετεωρολογικῶν φαινομένων, περὶ τῆς μόδας, ἀκόμη δὲ καὶ περὶ ρεκλαμῶν καταστημάτων καὶ παντὸς ἄλλου εἶδους διαφημίσεων. Μετ' ἄλλους λόγους, ὁ δημόσιος κήπος ἦτο μία σωστὴ πινηγυρικὴ ἐφημερίς, ἀπὸ τὴν πρώτην ἕως τὴν τετάρτην σελίδα τῆς, μετὰ ὅλας τὰς λεπτομερείας καὶ τὰ λεπτολογήματά τῆς. Ἡ διαφορά ἦτο, ὅτι ἡ ἐφημερίς αὐτὴ ἦτο ζωντανή, ὀλοζώντανη, καὶ ὄχι τυπωμένη μετ' ἑλάνην ἐπάνω εἰς ἄψυχον χαρτί.

Ἦξευραν δὲ πολὺ καλὰ τὴν δουλειά τους οἱ ρέπορτερ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀφοῦ, ἐκτὸς τῶν δημοσίων κήπων καὶ εἰς τὴν πολυσύχναστον τότε Νέαν Γέφυραν, εἰς τοὺς διαδρόμους τῶν ὑπουργείων, εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα, εἰς τὰ καφενεῖα καὶ ἐν γένει ὅπου ἐσύχναζε πολὺς κόσμος, εἶχον συστηματικώτατα καθ' ὅλα διωργανωμένα γραφεῖα πληροφοριῶν.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΟΡΚΟΣ ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗ ΣΟΥ

Μ' εἶχες χαράξει τὴ γλυκεῖα λέξι
σ' ἐν' ἀχνισμένο ποτὲ γυαλί,
μ' ἀχνὸς ἔστειμιστῆκε, κι' ἡ λέξι ἢ δόλια,
φεῦ! δὲν κρατήθηκε καιρὸ πολὺ.

Μιὰν ἄλλη μέρα βαθεῖα στὸ χιόνι
χάραξες ὄρκο πολὺ φρικτό,
μὰ ἦλιος ἔλυωσε κακὸς τὸ χιόνι
καὶ... ἔλυωσε κι' ὄρκος μαζὺ μ' αὐτό!

Χάραξες κι' ἄλλα ἀγάτης λόγια
ἔζηχα σ' ἄιμο ἀκρογιαλιάς...
Τί φταῖ; ἀν τ' ἄσβυσε κι' ἀπὸ τὴν ἄμμο
κῆμα, ποῦ τὸσπερῶς σκληρὸς βορρῆας;

Καὶ μετ' ἑλάνην σὲ ἄνθους ἄσπρου
τὰ φύλλα μ' ἐγραψες μία φορὰ:
Σ' ΑΓΑΠΩ! Ὅμως κι' οὐτὰ πὸ φθόνο,
τὰ σκόρπισ' ἄνεμος... Τί συμφορά!

Φ. ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ

ΣΟΝΕΤΤΟ

Μοῦ φόρτωσε ἡ Ἐνθύμησις βαρὺ σταυρὸ στὸν ὄμο
Καὶ πῆρα πάλι τὸν παλῶ, τὸν ξεχασμένο δρόμο,
Καὶ γύρισα στὰ εὐμορφα τ' ἀγαπημένα μέρη,
Ποῦ ἡ κροδί μιν σοῦ ἴτητε χίλις; φιλί; κροτίδι.

Μὲ κύτταξαν ἀμίλητα τὰ δένδρα καὶ οἱ βράχοι,
Κι' οἱ λόγγοι ποῦ μᾶς εἶχαν ὀδῆ τόσες φορὲς μονάχοι.
Μόνον ἡ λεῦκα ἢ ψηλὴ τὸ ὄνομά σου λέγει.

Ἐνα ποιητικὸ πουλί ἐκεῖ στήν πάνω σιγάτα
Μ' ἐρώτησε τί γίνεται ἢ κόρη ἢ μαυρομμάτα
Καὶ μιὰ βρουσοῦλα ἀρχίνησε σιγὰ-σιγὰ νὰ κλαίῃ.

Σύλβιος.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΑΙΔΩΣ — ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ

Μεταξὺ τῶν αἰσθημάτων, αἵτινα συντελοῦσιν εἰς τὸν διάκοσμον τῆς γυναικείας ψυχῆς, πρῶτιστον εἶναι ἡ αἰδῶς, ἡ αἰδῶς, ἣτις λαμβάνει κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὴν ιδιότητα τῆς διακρίσεως.

Δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὸ αἶσθημα τοῦτο εἰς αἰδῶ σώματος, πνεύματος, καρδίας καὶ αἰσθησεων, αἱ ποικιλίαι δ' αὐταὶ εἶναι ἰσάριθμοι αἰθέριαι χάριτες, αἵτινες ῥίπτουσιν ἐπὶ τῆς ρεαλιστικῆς ζωῆς ἓνα πέπλον ὑφασμένον ἀπὸ ὄνειρα καὶ φαντασμαγορίας.

Μία γυνὴ καλῆς ἀνατροφῆς καὶ ἠθικῆς μορφώσεως δὲν δύναται ν' ἀεχθῆ χωρὶς νὰ πειραχθῆ τὸ ἀδιάκριτον βλέμμα ἀνδρός, ὅστις οὐδὲν ἔχει ἐπ' αὐτῆς δικαίωμα. Τὸ ἀποφεύγει δὲ πάντοτε μετ' ἐπιμέλειαν τινὰ καὶ ἐπιχάρματα κινήσιν, αὐθόρμητον πάντοτε, ἢ ὅποια δὲν διδάσκεται.

Ἡ περιβολὴ τῆς, ὅταν ἡ μόδα τὴν ἀπαιτῆ ἔξωμον, καὶ πάλιν φέρει τὸν τύπον τῆς διακρίσεως, ὥστε δὲν ἀπκαλύπτει τὴν σάρκα προκλητικῶς. Ἄντι δὲ τοῦ γυμνοῦ, ἡ γυνὴ αὐτὴ θὰ προτιμήσῃ τὸ τοῦλι, τὸ ὁποῖον, χωρὶς ν' ἀποκρύπτῃ τὸ δέγμα, δίδει ἐπὶ πλέον εἰς αὐτὸ ἰδιάζουσιν χάριν καὶ τὴν γλυκύτητα, τὴν ὅποιαν δὲν ἔχει τὸ γυμνόν. Ἐπειδὴ πολὺ ὀλίγα γυναῖκες ἔχουσι νὰ ἐπιδειξῶσι τελείας ὠραιότητος καὶ πλαστικότητος στήθος καὶ τράχηλον, τὸ ἔξωμον κατανατῆ μειονέκτημα δι' αὐτάς, καὶ ἀντὶ νὰ προσδώσῃ θέλητρον, ὑποβιβάζει καὶ τὸ ὑπάρχον. Ἐπίσης καὶ τὸ προκλητικὸν ἀjour τῶν περινημιδίων πάντοτε ἀδικεῖ τὰς κυρίας ἀπέναντι τῆς καλαισθησίας. Ὡ! νὰ ἐγνώριζον αἱ κυρίαί μας πόσον ἀδικοῦν ἑαυτάς μετὰ τὰς προκλητικὰς καὶ ἡμιγυμνοὺς ἀμφιέσεις τῶν! Ἡ αἰδῶς τοῦ σώματος πάντοτε εἶναι στοιχεῖον θεμελιῶδες τῆς συμπαθείας.

Ἐρχομαι εἰς τὴν αἰδῶ τῆς καρδίας καὶ ἡ γυνὴ ἔχει νὰ στηρίξῃ πολλὰ ἐπ' αὐτῆς.

Εἰς τὸν ἔρωτα ἡ αἰδῶς συνίσταται εἰς τὴν ἔχρημύθειαν. Τὸ ν' ἀγαπᾷ τις χωρὶς νὰ παραδίῃ τὸ μυστικὸν του βορᾶν τῶν ξένων στομάτων, εἶναι τόσον γλυκὺ καὶ περιπαθές, ὥστε ἀπορῶ πῶς εὐρίσκονται νεάνιδες, αἱ ὅποια ἀκολουθοῦσι τὸν ἀντίθετον δρόμον.

Ἐποθέσατε, ὅτι δύο νέοι συνητήθησαν, συνωμίλησαν καὶ ἠσθάνθησαν πρὸς ἀλλήλους τὴν ἔξιν τῆς ψυχικῆς συγγενείας: οὐδεὶς περὶ αὐτοὺς ὑποπευεῖ τὴν ἀρμονίαν ἐκείνην.

Εἰς τὰς αἰθούσας, ἐν μέσῳ τῶν συγκεντρώσεων καὶ τῆς πονηρᾶς περιεργείας τοῦ κόσμου, περνοῦν οἱ ἀγαπώμενοι χωρὶς νὰ προδίδουν τὴν χαρὰν, ἣτις πληροῖ τὰς καρδίας τῶν. Καὶ οὕτως ἡ εὐτυχία τῶν, συμπεπιεσμένη εἰς τὰς καρδίας τῶν, ἀποκτᾷ περισσοτέρων ἀξίαν, καθὼς τὸ ἄρωμα τὸ πεπιεσμένον εἰς ἐρμητικῶς κεκλεισμένα φιαλίδια.

Ἡ αἰδῶς ὡς παρακολούθη ὅλα τὰ στάδια τοῦ βίου μας. Καὶ ἀπέναντι τοῦ συζύγου μας δὲν δύναμεθα νὰ παραβῶμεν τὸν κανόνα τοῦτον, χωρὶς νὰ πάθῃ ἡ ἀξιοπρέπειά μας.

Ὅμιλοῦμεν πολὺ, ἐκμυστηρευόμεθα πλειότερον καὶ τὰ μικρότερα τῆς ζωῆς: μας ἐπεισόδια. Ἄν ἡ διάκρισις ἐκανόνιζε τὴν γλώσσάν μας, θὰ ἰστάμεθα ὑψηλὰ ἀπέναντι τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἄλλων.

Εἰς τὴν φιλίαν ἡ διάκρισις ἔχει ἄλλα καθήκοντα. Μᾶς ἐπιβάλλει νὰ ἐπεμβαίνωμεν μόνον, ὅταν διώδωμεν τὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ καὶ τότε χωρὶς νὰ θίξωμεν τὴν ἀξιοπρέπειαν ἐκείνου, πρὸς τὸν ὅποιον τείνομεν τὴν χεῖρα.

Ἡ αἰδῶς τοῦ πνεύματος εἶναι ἐξ ἴσου πολυτάμμος, ὡς καὶ ἡ αἰδῶς τῆς καρδίας. Καθιστᾷ συμπαθεῖς ἐκείνους, οἵτινες τὴν τηροῦσιν.

Ἐκεῖνος, ὅστις κατέχει ταύτην, ἀκούει τοὺς ἄλλους, ὅταν ὀμιλοῦσι, χωρὶς νὰ ἐκδηλοῦται. Ζητεῖ εὐλικρινῶς τὴν νέαν ἰδέαν εἰς τοὺς λόγους, τοὺς ὁποῖους ἀκούει, ἀπαντᾷ δὲ μετὰ μέτρον καὶ λεπτότητα. Πρὸ παντός ἀποφεύγει νὰ φαίνεται προσδεδεμένος εἰς προσωποληψίας.

Ἄν εὐσεθῆτε εἰς περιβάλλον πνευματικῶς ὑποδεσπερῶν σας, ταπεινωθῆτε πρὸς στιγμήν: δὲν ἔχετε νὰ χάσετε τίποτε, καὶ προσπαθήσατε νὰ ἄρτετε τοὺς περὶ ὑμᾶς εἰς τὸ πνευματικὸν σας ἐπίπεδον.

Ἡ αἰδῶς εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις τῆς ἀτομικῆς μας καὶ τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς ἀποτελεῖ τὸ ὠραιότερον κόσμημα τῆς γυναικός, τὸ ἐλκυστικώτερον θέλητρον, τὸ πανσθενέστερον σπῆτρον τῆς βασιλείας τῆς.

«Ω! σύ, μικρό μου, πού δὲν ξεύρεις τίποτε ἀκόμη ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἀνθρώπους του. Θέλεις, τώρα, ἐνῶ περιπατοῦμε μαζὺ τὸν μέγαλον του δρόμον, νὰ σοῦ ὀμιλήσω γιὰ 'κείνον; Ἐξήντα χρόνων γέρος ἔχει πολλὴν πείραν καὶ σοβαρότητα — ἔτσι τοὺλάχιστον θέλουν νὰ εἰπῶν —. Ἄκουσε λοιπὸν προσεκτικὰ τὴν φλυαρίαν μου, ἀγαπητό μου παιδί.

»Ω! σύ, μικρό μου, πού δὲν ξεύρεις τίποτε ἀκόμη ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἀνθρώπους του. Δὲν διακρίνεις ἐπάνω εἰς σκυθρωπά μέτωπα τὸν σπασμὸν τῶν διαλυομένων ὀνείρων. Ἔσο συμπαθὴς πρὸς κάθε θλίψιν, ἀλλὰ μάθε, ὅτι καὶ τὸ καθαρὸ γέλιο δὲν ἀπαγορεύεται, ἀρκεῖ ἡ πηγὴ του νὰ εἶναι ἀγνή καὶ διαυγής. Δι' αὐτὸ ἔσο φαιδρός, ἀγαπητό μου παιδί.

»Ω! σύ, μικρό μου, πού δὲν ξεύρεις τίποτε ἀκόμη ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἀνθρώπους του. Δὲν ἐψεύσθης οὔτε ἡ ψυχὴ σου ἀμφέβαλε. Καὶ ὅμως θὰ μάθης, ὅτι πολλακίς, καὶ χωρὶς ἀφορμὴν, προσβάλλεται αὐτὴ ἡ ἀλήθεια, χωρὶς δι' αὐτὸ νὰ διαμαρτυρηθῇ. Σὺ ὅμως μείνε ὡς εἶσαι. Ἔσο εἰλικρινής, ἀγαπητό μου παιδί.

»Ω! σύ, μικρό μου, πού δὲν ξεύρεις τίποτε ἀκόμη ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἀνθρώπους του. Ἐχεις ψυχὴν διαφανή, καθὼς τὸ κρύσταλλον· δὲν γνωρίζεις λοιπὸν τὰς μεταμορφώσεις, πού ὑφίσταται ὁ ἔρωσ καὶ ἐκπίπτει πολλακίς ἀπὸ αἰσθηματος εὐγενοῦς εἰς ἐπιθυμίαν χυδαίαν. Θὰ ἰδῆς στὸν βίον σου τὸν ἄνθρωπον ἀνάμεσα εἰς πόσας χυδαιότηας νὰ ἐξευτελίζεται καὶ νὰ ἐκπίπτῃ. Σκέψου, ὅτι ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν χώραν τῶν ἀγγέλων. Ἔσο καθαρὸς, ἀγαπητό μου παιδί».

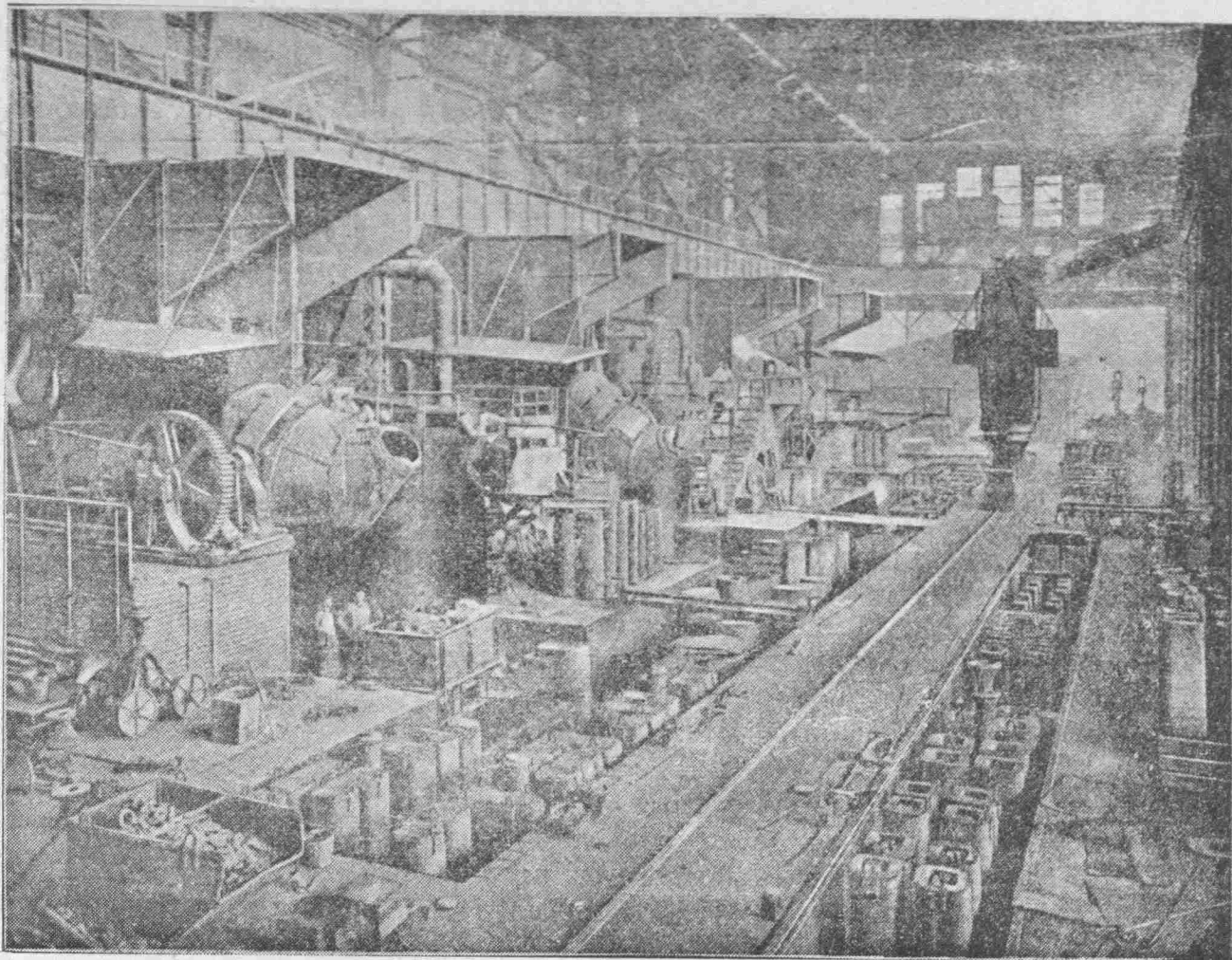
(Jacques Normand)

Θύμος.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Σ' ἀγάπησα καὶ σ' ἀγαπῶ
κι' ἡ φοβερὴ σὰν φθάση
συντέλεια τοῦ κόσμου,
ἀκόμη θὲ νὰ φαίνωνται
ἡ φλόγες τοῦ ἔρωτός μου.

Ἄνε.

Κλίβανοι χυτηρίων Κρούπ.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΤΑ ΤΗΛΕΒΟΛΑ

— Ἡ ἐκπυρσοκρότησις.

Καὶ αὕτη γίνεται τῇ βοηθειᾷ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος, διερχομένου διὰ μαγνήτου, ὅστις κινεῖ τὴν σφύραν τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως τοῦ τηλεβόλου. Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐξόδου τῆς ὀβίδος τηλεβόλου τῶν 30 ἑκατοστομέτρων καὶ βάρους 340 χιλιογράμμων, αἱ 100 000 λίτραι τοῦ ἀερίου, τὰς ὁποίας παράγουσι τὰ 120 χιλιογράμματα τῆς πυριτίδος, γεννῶσι πίεσιν 2,700 ἀτμοσφαιρῶν, ὑποβάλλοντα τὴν κοιλίαν τοῦ τηλεβόλου εἰς πίεσιν 2,600 000 χιλιογράμμων. Ὑπὸ τὴν μεγίστην ταύτην πίεσιν, ἣτις ἐξασκεῖται ἐπὶ 75 δεκάκις χιλιοστὰ τοῦ δευτερολέπτου, ἡ ὀβὶς τῶν 340 χιλιογράμμων ἐξέρχεται ἐκ τοῦ στόμιου τοῦ τηλεβόλου με ταχύτητα 900 μέτρων τὸ δευτερόλεπτον καὶ φέρει ἐν αὐτῇ δύναμιν 12 500 000 χιλιογράμμων, ἣτις ἐπιτρέπει νὰ διατρέσῃ εἰς 3-4 χιλιομέτρων ἀπόστασιν πλάκα χάλυβος πάχους 55 ἑκατοστομέτρων.

Πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῆς ἀντιδράσεως, ἣτις ἀναπτύσσεται εἰς τὸ τηλεβόλον κατὰ τὴν ἐκπυρσοκρότησιν, τίθεται εἰς ἐνέργειαν ὕδραυλικὸν φρένον ἀντιστάσεως 200,000 χιλιογράμμων.

— Τί κοστίζει μία βολή.

Τὸ ἀντίτιμον μᾶς βολῆς εἶναι τὸ ἄθροισμα τῆς τιμῆς τῆς ὀβίδος, τῆς ἀξίας γομώσεως καὶ τῆς ἀναλογίας τῆς φθορᾶς τοῦ τηλεβόλου.

Ἄνω 440 χιλιογράμμων κοστίζει περίπου 1500 φράγκα. Ἡ ἀπαιτούμενη πρὸς ἐκτίναξιν αὐτῆς πυριτίδος, τὸ τρίτον σχεδὸν τοῦ βάρους τῆς ὀβίδος (135 χιλιογράμματα), τιμᾶται 1100 φράγκα. Ἄν εἰς ταῦτα προσθέσωμεν τὴν ἀνάλογον φθορὰν τοῦ τηλεβόλου, ἐκτιμηθεῖσαν 1750 φράγκα, ἐκάστη βολὴ στοιχίζει 4,350 φράγκα.

— Εἶδη ὀβίδων.

Διακρίνομεν τρία εἶδη ὀβίδων τοῦ τηλεβόλου τῶν 30 ἑκατοστομέτρων: α') τὴν ῥηγνυμένην, β') τὴν ἡμιῤῥηγνυμένην καὶ γ') τὴν βαρεῖαν.

Ἡ ῥηγνυμένη ὀβὶς προώριστα νὰ διατρυπᾷ τοὺς θώρακας τῶν πλοίων καὶ νὰ ἐκρήγνυται εἴτε κατὰ τὴν διάτρυσιν αὐτῶν, εἴτε μετὰ ταύτην. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν διάτρυσιν ἡ ὀβὶς συνανετᾷ μεγίστην ἀντίστασιν καὶ προστρέβεται βιαίως, τὰ τοιχώματα τῆς ὀβίδος εἶναι κατασκευασμένα ἀπὸ ἰσχυρὸν χάλυβα. Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ὀβίδος ταύτης περιέχει λεπτὴν μούρην πυριτίδα, ἡ θερμότης δὲ, ἡ ὁποία ἀναπτύσσεται κατὰ τὴν προστριβὴν τῆς ὀβίδος πρὸς τὸν θώρακα τοῦ πλοίου, καὶ ἡ σύνθλιψις τῶν μορίων τῆς πυριτίδος πρὸς ἄλληλα, ὅταν ἡ ὀβὶς αἰφνης σταματήσῃ, προκαλοῦσιν ἀνάφλεξιν, συνεπεία τῆς ὁποίας διαρρηγνύται τὸ περιβάλλον τῆς ὀβίδος εἰς μυρία τεμάχια.

Ἡ ἡμιῤῥηγνυμένη ὀβὶς φέρει ἐσωτερικὸν θάλαμον γομώσεως μεγαλειότερον τοῦ τῶν προηγουμένων, ὥστε καὶ χωρεῖ μεγαλειότεραν ποσότητα ἐκρηκτικῶν ὑλών. Ἐν ἀντιθέσει ὅμως, φέρει αὕτη ἰδιαιτέρον μηχανισμόν, προορισμένον νὰ ἀναφλέγῃ τὴν γόμωσιν καὶ κεκαυτισμένον οὕτως, ὥστε ἡ ἀνάφλεξις νὰ γίνεται, ὅταν ἡ ὀβὶς εἰσδύσῃ ἐν τῇ δύο μέτρα ἐντὸς τοῦ θώρακος. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὀβίδος ταύτης ἐπὶ τῶν πλοίων εἶναι φοβερά.

Αἱ βαρεῖαι ὀβίδες εἶναι συστήματος ἀναμίκτου ἐκ τῶν δύο προαναφερθέντων συστημάτων· ζυγίζουσι 440 χιλιογράμματα καὶ περιέχουσιν ἐσωτερικὴν γόμωσιν 12-13 χιλιογράμματα μελινίτιδος.

ΓΥΝΑΙΚΑ

— Μαργαριτάρη ἀνάλαφρο, δροσιὰ στεφανωμένη, ποῦ χύνεσαι στὰ λούλουδα κάθε χλωμῆ ἀυγῆ, τί χάρδια φέρνεις καὶ σκορπᾷς μετ' αὐτῆς ταιριασμένην ἔδω κάτω στὴ Γῆ;

— Χάρδια γλυκὰ δυσεύρετα, εἶμαι Γυναίκα ἡ πρώτη στὸν κόσμον, ποῦ ὀνειρεύομαι πάντα χαρὰ τρελλή, εἶμαι Γυναίκα ἡ ὠμορφη, ποῦ νοιώθω μέσ' στὴ νειότη γλυκεῖα ἀνατολή.

— Ἀγκάθι, ξένη εὐτυχία κρηφὰ ὅπου μυζᾷς, γιατί φοβάσαι δύστυχο τὸ ρόδο μὴ σ' ἀφίσῃ;

— Εἶμαι Γυναίκα ἡ παληρά, ποῦ κλέβω τὴ χαρὰ καὶ βρισκομαι στὴ δύσι.

Κ. Ζ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 326

Ο Μενετρώ δὲν εἶχεν ἢ νὰ πλησιάσῃ τὸ μέρος ἐκεῖνο, νὰ βυθίσῃ τὸ χέρι του εἰς τὴν ὄπην, διὰ νὰ λάβῃ τὸ γράμμα καὶ τοποθετήσῃ τὴν ἀπάντησιν.

Ἡ θεία παρεμόνευσε τὴν Ζερμαῖν, κρυμμένη ὀπισθεν τῶν δένδρων. Οὕτως ἔμαθε τὸν τρόπον τῆς ἀλληλογραφίας των. Ὅταν εἶδε ν' ἀπομακρύνεται ἡ Ζερμαῖν, ἡ θεία ἐπλησίασε, καὶ χωρὶς νὰ διατάσῃ διόλου, ἀπέσυρε τὸ γράμμα. Ἦνοιξε τὸν φάκελλον καὶ ἀνέγνωσε :

«Σὰς βεβαιῶ, ἀγαπητέ μου Μενετρώ, ὅτι ἡ ζωὴ μου εἶναι ἀφόρητος εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ συζύγου μου. Ἐχῶ πεποίθησιν εἰς τὸν ἔρωτά σας. Καὶ εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι εἶμαι πρόθυμος νὰ φύγω μαζί σας, μακρὰν ἀπὸ τὸ μελαγχολικὸν αὐτὸ σπίτι. Θὰ εἶμαι εὐτυχής, ἂν εἶμαι πλησίον σας, ἔστω καὶ εἰς ἓν μακρυνὸν μέρος, ὅπου οὐδεὶς νὰ μᾶς ξεύρῃ καὶ ὅπου νὰ φαίνομαι γυναικᾶ σας καὶ νὰ μὴ ἐρυθριῶ διὰ τὸν ἔρωτά σας . . .»

Τὴν Βαλερίαν ἐνέβαλεν εἰς πολλὰς σκέψεις ἢ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς. Μία γυναῖκα, ἡ ὁποία γράφει αὐτὰ, εἶναι δυνατὸν νὰ πέσῃ θῦμα τοῦ πρώτου τολμηροῦ. Ἀλλὰ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἡ Βαλερία; Σχεδὸν ἐξ ἐνστίκτου, ἀφῆκε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἄνευ φακέλλου βέβαια, καὶ ἀπεμακρύνθη.

Νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν Ἰούλιον οὔτε κἂν τὸ ἐσκέφθη. Τοῦτο θὰ ἀπετέλει τὸ τελευταῖον κτύπημα κατὰ τῆς ἐναπομένουσας εἰσέτι εἰρήνης τοῦ οἴκου ἐκεῖνου καὶ τὸ πᾶν θὰ κατέρρεεν. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ δράσῃ κατ' ἄλλον τρόπον, μόνῃ ἄλλὰ πῶς; Νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν Ζερμαῖν; ἄλλὰ πῶς θὰ ἐδέχτο ἢ ἀνεψιὰ νέον διάβημα τῆς θείας; Νὰ στραφῇ πρὸς τὸν Μενετρώ; ἄλλ' ἦτο τοῦτο δυνατόν; Παρόμοιον διάβημα ἐκ μέρους νεάνιδος θὰ ἦτο πολὺ τολμηρόν.

Ἡ Βαλερία ἀνέβαλε ν' ἀποφασίσῃ, ἀλλ' ἐπηγρύπνει ἐπὶ τῶν σχέσεων τῆς Ζερμαῖν καὶ τοῦ Μενετρώ.

Ἡ Ζερμαῖν καὶ ὁ Μενετρώ ἐξηκολούθουν ν' ἀλληλογραφοῦν τακτικῶς. Ἡ θεία ἦτο εὐκόλον νὰ διαπιστώσῃ τοῦτο διὰ τῶν συχνῶν μεταβάσεων τῆς ἀνεψιάς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ κήπου.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐπερνοῦσεν ὥρας ὀλοκλήρους ρεμβάζουσα, ἐξηπλωμένη καὶ μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ ἐνὸς ἀνακλίντρου τῆς αἰθούσης, ἢ, κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου τῆς, ἐκλείετο εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ δὲν ἦνοιγεν εἰς καίνα τὸ στόμα ὑπὸ τὴν πρόφασιν συχνῆς καὶ ἐπιμόνου ἡμικρανίας. Κατὰ τὰς ὥρας τῆς μονώσεώς τῆς ἔγραφεν εἰς τὸν Μενετρώ ἢ ἀνεγίνωσκε διὰ χιλιοστὴν φορὰν τὰς ἐπιστολάς του. Ἐνὶ λόγῳ ἔζη ἡ Ζερμαῖν εἰς ἓνα φανταστικὸν κόσμον λίαν ἐπικίνδυνον, διανοίγουσα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου τῆς χάνδακα. Ἐὰν δὲ ἡ Βαλερία δὲν ἐπέβλεπεν ἐπ' αὐτῆς, ἡ Ζερμαῖν θὰ ἐφέρετο πρὸς τὴν καταστροφὴν.

Διὰ νὰ δυνηθῇ καλλίτερον ἡ Βαλερία νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ τοῦ ἐνόχου ἔρωτος, ἠναγκάσθη ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ λαμβάνῃ τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἀπέθετον οἱ ἔρωτευμένοι εἰς συμφωνημένον μέρος. Αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἀπήρθεσκον ἐν τούτοις ἦτο τὸ μόνον ἀσφαλές. Μίαν ἡμέραν ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν κρύπτην τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν :

«Γνωρίζω, ὅτι ὁ σύζυγός σας θ' ἀπουσιάσῃ διὰ δύο ἡμέρας . . .
● Ἄ ἔλθω λοιπὸν τὴν νύκτα κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ πάρκου . . . Μὴ μὲ ἀπαντήσετε, διότι ἔχω ἤδη τὴν ὑπόσχεσίν σας καὶ διότι εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ἔλθετε . . . Μόνον, ἂν ἡ ὥρα δὲν εἶναι κατάλληλος διὰ σὰς, γνωρίσατέ μοί το. Θὰ περάσω πλησίον τῆς οἰκίας σας περὶ τὴν δευτέραν μεταμεσημβρινὴν ὥραν ἂν σὰς ἴδω εἰς τὸ παράθυρόν σας, αὐτὸ εἶναι σημεῖον, ὅτι δέχεσθε. Ἄν πάλιν ἴδω τὸ παράθυρόν σας κλειστὸν, τότε αὐτὸ θὰ εἶναι σημεῖον, ὅτι κάποιος κίνδυνος μᾶς ἐπαπειλεῖ καὶ θὰ σπεύσω νὰ ἔλθω εἰς Σαντεπλαίρ».

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔθεσε τὴν Βαλερίαν εἰς μίαν φοβερὰν ἀγω-

νίαν. Ἐπρεπεν ἄρα γε νὰ τὴν ξεσχίσῃ ἢ νὰ τὴν ἀφήσῃ εἰς τὴν θέσιν τῆς; Ἐζήτει κάποιαν ἀπόφασιν, ἀλλ' ἐν τῇ ταραχῇ τοῦ πνεύματός τῆς οὐδεμίαν διέξοδον εὗρισκεν.

Ἐν τούτοις ἀφῆκε τὸ γράμμα ὑπὸ τὴν πέτραν καὶ δακρύουσα ἔλαβε τὴν ἀγουσαν εἰς τὴν οἰκίαν. Προσεπάθησε νὰ μὴ χάσῃ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς τὴν ἀνεψιάν τῆς.

Ἡ Ζερμαῖν τοῦναντίον ἀπέφευγε τὴν θείαν τῆς. Προσεποιήθη, ὅτι ἠθελε νὰ ἐνδυθῇ, ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἔπειτα δὲ ἐξῆλθεν εἰς τὸν κήπον μόνῃ, διευθυνομένη πρὸς τὸ συμφωνημένον μέρος. Ἐκεῖ ἀπέσυρε τὸ γνωστὸν γράμμα.

Ἡ Ζερμαῖν ἐπέστρεψε τεταραγμένη. Ἡ Βαλερία δὲν τὴν ἐπλησίασε. Περιέμενε νὰ ἴδῃ ἂν ἡ Ζερμαῖν θὰ ἐδίδοε τὸ σύνθημα τῆς συγκαταθέσεώς τῆς εἰς τὸν Μενετρώ.

Ὁ νέος ἦτο ἀκριβής. Ὅταν ἐσήμαιεν ἡ δευτέρα ὥρα, ὁ Μενετρώ διήρχετο ἔφιππος πρὸ τῆς οἰκίας. Ἡ Ζερμαῖν ἦτο εἰς τὸ παράθυρον. Τὸ σύνθημα εἶχε δοθῆ.

— Τὴν ἀθλίαν! ἐσκέφθη ἡ Βαλερία, ἡ ὁποία ἐβλεπεν ἐκ τοῦ ἀφανοῦς τὴν ἀνεψιάν τῆς.

Ἄλλ' ἔπειτα, σκεφθεῖσα ὠριμώτερον, ἤρχισε νὰ αἰτιάται μᾶλλον τὸν Μενετρώ, ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὰς ὥρας του, περιέπλεξεν εἰς τὰ δίκτυά του τὴν ἀφελῆ καὶ ὄνειροπόλον Ζερμαῖν, καὶ δι' αὐτὸ παρέτεινε τὴν ἀδικαιολόγητον διαμονὴν του εἰς Ἐχινᾶ.

Ἦτο λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἔνοχος. Ἄλλ' ἀφοῦ ἡ ἐνοχὴ ἐβάρυνεν αὐτόν, διατί ἡ Βαλερία νὰ μὴ ὑπάγῃ εἰς τὸν εὖρη, νὰ τὸν παρακαλέσῃ, νὰ τὸν νουθετήσῃ; Ἡ Βαλερία ἐν τῇ ἀθωότητί τῆς οὔτε κἂν ἐφαντάζετο τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους διέτρεχε μία νέα ὡς αὕτη, πορευομένη πρὸς νέον τοιούτων ἠθικῶν ἀρχῶν. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ.

Ὅταν ὑπελόγισεν, ὅτι ὁ Μενετρώ θὰ εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἐκ τοῦ περιπάτου του, ἡ Βαλερία ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ Σαντεπλαίρ καὶ διηυδύνθη εἰς τὸ Ἐχινᾶ. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Μενετρώ ἀφίππευε.

Τὴν διέκρινε, τὴν ἀνεγνώρισε καὶ ἔσπευσε πρὸς αὐτήν.
— Τί τρέχει λοιπὸν, δεσποινίς; τὴν ἠρώτησε, μὴ δυνάμενος νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς νέας.

— Ἦθελον νὰ σὰς ὁμιλήσω, κύριε, ἀπήντησε τρέμουσα.

Ὁ Μενετρώ ἔταράχθη.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ συνοδεύσετε, δεσποινίς, εἰς τὴν οἰκίαν.
— Ὁχι, κύριε· ὅ,τι ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ, εἴμπορεῖτε νὰ τὸ ἀκούσετε καὶ ἐδῶ.

— Ὅμιλεῖτε λοιπὸν, δεσποινίς.

— Κύριε, δὲν φρονῶ, ὅτι εἶσθε κακὸς ἄνθρωπος.

Ὁ Μενετρώ ἐμειδίασε διὰ τὸν πρόλογον αὐτὸν τῆς νεάνιδος.
— Δὲν πιστεύω λοιπὸν νὰ θέλετε, ἐκ σφάλματός σας, νὰ ἔλθῃ δις τὴν οἰκίαν εἰς μίαν οἰκογένειαν ὀλόκληρον, ἡ ὁποία σὰς εἶναι τελείως ξένη.

— Δεσποινίς, δὲν σὰς ἐννοῶ· τί θέλετε νὰ εἰπῆτε;

— Τὸ γνωρίζετε, κύριε, καὶ θὰ εἶσθε πολὺ εὐγενής, ἂν δὲν μ' ἀναγκάσετε νὰ σὰς ἐξηγηθῶ πλειότερα.

— Καὶ ὅμως πρέπει, σὰς βεβαιῶ.

— Λοιπὸν, κύριε, δὲν θὰ ἀφήσω ἀμφιβολίαν εἰς τὸ πνεῦμά σας. Ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει τί θὰ σκεφθῆτε περὶ ἐμοῦ. Ἀνεκάλυψα τὴν μυστικὴν ἀλληλογραφίαν σας μετὰ τῆς ἀνεψιάς μου.

Ὁ κ. Μενετρώ ἔταράχθη πρὸς στιγμὴν, ἔπειτα ὅμως ἀνέλαβε τὴν ψυχραιμίαν του.

— Λοιπὸν, δεσποινίς;

— Δὲν τὴν ἀγαπᾶτε . . ., ἀρέσκεσθε μόνον νὰ ταρασσέτε τὸν βίον τῆς. Ἴδου τὸ πᾶν, καὶ μάλιστα θὰ προσθέσω, ὅτι καὶ ἐκείνη δὲν σὰς ἀγαπᾶ περισσότερον . . . Ἴσως αὐτὸ θίγει τὴν φιλοτιμίαν σας, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ;

Ἐκεῖνος ἐμειδίασε. Δὲν περιέμενε, εἶναι ἀλήθεια, τὴν ἐπέμβασιν τῆς Βαλερίας, ἐν τούτοις ἡ ἐπέμβασις αὕτη δὲν τὸν δυσηρέσκει, γοητευόμενος ἀπὸ τὴν χάριν τῆς νεάνιδος. Καὶ μάλιστα ἐσκέφθη:

— Ἴσως ἡ θεία, ἐρχομένη νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ἀνεψιάν τῆς, ἔχει σκοπὸν νὰ ἐκδηλώσῃ ἢ ἴδια ἔρωτα.

Καὶ τὴν παρετῆρει προσεκτικώτερον. Ἡ Βαλερία τῷ ἐφάνη θελκτικὴ καὶ ἐπίχαρις.

— Εἶναι εὐμορφη, ἐσκέφθη ὁ Μενετρώ· πῶς διάβολο συνέβη νὰ μὴ τὴν γνωρίσω πρώτην;

(ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑΖΥΓΙΑ

ΤΑ ΜΩΡΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ...

Σήμεραν τὸ πρωὶ ἡ νοικοκυρά μου με κύτταξε λίγο ειρωνικά και με εἶπε :

— Δὲν τὸ βγάξεις, καϊμένε!...

— Ποιό;

— Τὸ παλτό σου.

Κίνησα... ἀπογοητευμένος τὸ κεφάλι μου με μὰ κίνησι, ποὺ δὲν ἔλεγεν οὔτε ναί, οὔτε ὄχι.

Ἡ νοικοκυρά ἐξηκολούθησε :

— Δὲν κατεβάξεις τοῦλάχιστον τὸν γιακᾶ σου ; δὲν πετᾶς ἀπ' τὸ κεφάλι σου αὐτὸ τὸ μαῦρο καπέλλο ; Τί διάβολο, οὔτε Μελισσόπουλος νὰ ἦσο κατήντησος σχολαστικός. Ὁ ἥλιος σκάνει τὴν πέτρα. Ἐγὼ ἔχω δεκαπέντε μέρες ποὺ ἔβγαλα τὴν φανέλλα μου. ("Ὅσο γι' αὐτὸ δὲν βεβαιώθηκα ἀκόμη).

Ἄπλωσε εὐθύς τὰ χέρια της και ἄρχισε νὰ τραβᾷ τὸν παλαιμαχὸν ἥρωα ἀπὸ τὰ μανίκια. Δὲν πιστεύω ὁ Ἡρακλῆς νὰ ἦσθάνθη περισσότερον πόνον τὴν στιγμὴν, ποὺ ἔβγαζε τὸ δηλητηριασμένο πουκάμισο με τὰς σάρκας του. Ἡ νοικοκυρά ἐξακολουθοῦσε τὸ ἀπαίσιον ἔργον της και τὸ περιφρονημένο μου φόρεμα, ὕστερον ἀπὸ μερικοὺς ὑποκόφους ἀναστεναγμούς, ἀπεφόσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ῥάχη μου. Ὅταν περὶ κατῶρθως νὰ τὸ ἀλοσπάσῃ ὀλοτελῶς ἀπ' ἐπάνω μου, τὸ τριγύρισε με περιφρόνησιν εἰς τὰ χέρια της σὰν νὰ ὑπελόγιζε τὸ ἀντίτιμόν του σὲ πιάτα και καράφες.

Ὡς τῆς πεζότητος ! Αὐτὸ τὸ παλτό, αὐτὸ τὸ ὁμοίωμα μου, αὐτὸ, ποὺ κατήντησεν ἕνα πανένιο ἀντίγραφον τοῦ σώματός μου, με ὅλας τὰς καμπύλας τῆς ῥάχως, με ὅλο τὸ σχῆμα τοῦ λαιμοῦ, αὐτὸ, ποὺ εἶχε πάρει κάτι ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν μου, κάτι ἀπὸ τὴν ψυχὴν μου, ν' ἀντισταθμίζεται τώρα με τέτοια χυδαία πράγματα !

Ὅταν τὸ εἶδα εἶσι ἐξευτελισμένον εἰς τὰ χέρια της, νόμισα πῶς ἔβλεπα τὸν ἑαυτόν μου νὰ τὸν τραβοῦν ἀπὸ τ' αὐτῆ.

— Μὰ ὄχι δά, κυρά. Ὡς αὐτοῦ περὶ... Εἶναι σὰν νὰ πετᾶς ἐμένα τὸν ἴδιο μέσα στὴν κούφα τοῦ παληοροσχαζῆ γιὰ ἕνα κουροῦπι τῆς τουρσῆς.

Ἡ κυρά συντετριμμένη ἀπήντησε :

— Δὲν θὰ τὸ πάρῃ !

Μία μεγάλη δυσἀρεσκεία ζωγραφήθηκε στὸ πρόσωπό της, ἡ ὁποία μόλις κατεπραῦνθη με τὴν σκέψιν, ὅτι θὰ τὸ χρησιμοποίησῃ γιὰ συγγαροπᾶνι.

Σὲ λίγο ἄπλωσε πάλι τὸ χερί της και με πῆρε τὸ μαῦρο καπέλλο. Τότε περὶ τὸ κεφάλι μου με τὰς σκέψεις του μ' ἐφάνηκε ἕνας τέντζερης με ζωντανὰς καρδίδης, ποὺ χοροπηδοῦσαν δεξιά κι' ἀριστερά μόλις ἔλειψε ἀπ' ἐπάνω τους τὸ καπάκι, ποὺ τὰς συγκρατοῦσε.

— Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι γιὰ νὰ φορεθῇ περὶ...

Τὸ ψαθάκι μου, τυλιγμένο με εὐλάβεια σὲ παχειὰ στρώματα ναφθαλίνης, σπαρτάρησεν εἰς τὰ βάθη τῆς φυλακῆς του, και μόλις ἐλευθερώθη, ἐκάθισεν εἰς τὸ κεφάλι μου, ἀφοῦ κύτταξε με περιφρονητικὸ χ μὸγελο τὸν μελαγχολικὸν προκάτοχόν του.

Ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐνόμιζα, ὅτι ἦμην γυμνός, ὅτι ἄφησα εἰς τὸ νεκροταφεῖον ἀγαπημένον φίλον. ἢ ὅτι ἔβγαίνα ἀπὸ τὴν αἴθουσαν τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου μ' ἕνα διαζύγιον στὸ χερί γιὰ μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία μ' ἀγαποῦσε πολὺ, ἀλλὰ ποὺ εἶχε ἰὸ ἀτύχημα νὰ περιᾶ στα χρόνια τὸν κ Γεδεών, και με τὴν νέαν ἐρωμένην μου, καμαρωμένην και ὑπερήφανον στὴν κορυφή μου.

Χαρῆς.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Τοῦ πεπνυμένου και σεβιστοῦ μητροπολίτου κ. Φιλοθέου Βρυενίου ἐξεδόθη ἐμβριθῆς Μελέτη Ἑρμηνευτικῆ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Α' Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν. Εἶναι ἰόσον γνωστῆ ἡ αὐθεντικῆ ἐρμηνευτικῆ δύναμις τοῦ γεραροῦ ἱεράρχου ἐκ πολλῶν ἔργων του, αἶνα κατὰ καιροὺς ἐξέδετο, ὥστε θεωροῦμεν περιττόν νὰ συστήσωμεν εἰς τὴν ἀναγνώστας μας και τὴν ἐργασίαν ταύτην.

— Πλουσιώτατον εἰς κολλιτεχνικὴν ὕλην και μουσικὰ τεμάχια ἐξεδόθη τὸ τεῦχος τοῦ Μαῖου τοῦ μοναδικοῦ μας μουσικοῦ περιοδικοῦ «Μουσικῆς» τοῦ κ Γ. Παχτίκου. Ἐν αὐτῷ ὡς ἐν καλειδοσκοπίῳ δύνανται νὰ ἴδῃ τις παρελαύνουσιν ὅλην τὴν παγκοσμίου και τὴν ἡμετέραν κολλιτεχνικὴν κίνησιν. Ἀπόκρημα διὰ τοὺς μουσικοὺς και τοὺς ἐρασιτέχνας.

Ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ ἀκούω και διαβίζω κατ' αὐτὰς διὰ τὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς τοῦ ὑπαίθρου, προχθῆς και ἐγὼ, κουρασμένος στὸ μυαλὸ και στὸ πῶμα, ἐκίνησα, γυρῶντας μίαν γωνίαν ἀπὸ τὸ περιζήτητον αὐτὸ ὑπαίθρον, γιὰ νὰ δοκιμάσω τὴν τόσον ἐγκωμιαζομένην ἀξίαν του.

Και ἤρξα τὴν περιτόθητην αὐτὴν γωνίαν πίσω ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν τοῦ Χαρμιέ, εἰς ἕνα μαγευτικὸν καθ' ὅλα τοπίον με πλουσιαν πρασινάδα, ἀφθονίαν λευκῶν χαριτωμένων μαργαριτῶν, πλημμυρισμένον ἀπὸ φῶς και ἀπὸ λάμπριν ἀνοιξιᾶτικου ἡλίου, τελείως ἐξαισίον πανόραμα πρὸς τὴν μαγευτικὴν θάλασσαν τοῦ Μαρμαρᾶ.

Ἐστάθηκα ἐκθαμβὸς και ἐλεεινολόγησα πρὸς στιγμὴν τὸν ἄθλιον ἑμαυτόν μου, διὰ τὸν καιρὸν δὲν ἐγνώρισε τὴν ἀφαντάστου εὐμορφίαν ; μοναδικὴν ἐκείνην τοποθεσίαν, ἡ ὁποία, σὰν μίαν κολυμβήθρα ζωῆς, ἦτο δυνατόν νὰ ζωντανέψῃ, νὰ τὸν ὠσῇ τὰ χαλαρωμένα νεῦρά μας ἀπὸ τὴν τιτάνειον καθημερινὴν βιοπάλην και τὰ τόσα τυραννικὰ ἐπακόλουθά της.

Και ἡ ἐλεεινολογία μου ἐνόμισα, ὅτι εἶχε με τὸ περιπλέον τὴν θέσιν της, ὅταν εἶδα, ὅτι ποικιλία κόσμου, ἀρσενικοῦ και θηλυκοῦ, σοβαροῦ ἢ ζωηροῦ, και ἄλλου, εὐρισκομένου εἰς τὸ ἄλφα τῆς ζωῆς ἢ τεινόντος νὰ ἐξοφλήσῃ ἤδη και τὰ τελευταία νούμερα τῆς βιωτικῆς ὑτάξεώς του, πολὺ ἐγκαίρως εἶχε σπεύσει ἐκεῖ νὰ ροφήσῃ τὰ θέλητρα και τὴν ἡδονικὴν ἀπόλαυσιν μιᾶς τόσον βαλσαμώδους πανοραματικῆς φύσεως.

Πρὸς στιγμὴν παράπονα πικρὰ με ἴστενοχώρησαν διὰ τὴν μοναξιάν μου, διότι μόνος ἐγὼ πρὸς τὸν ζωογόνον, τὸν ἀληθινὸν ἐκείνον παράδεισον, δὲν εἶχα σύντροφον και, χαζεύων ἀνάμεσα εἰς τοὺς πολυπληθεῖς φυλάρους ὁμίλους, δὲν ἤξευρα ποὺ και πῶς νὰ φανερώσω τὴν ἀπερίγραπτον χαρὰν και εὐχαρίστησιν, ποὺ τὴν στιγμὴν ἐκείνην με ἐχάρριζαν ὅλα τὰ περὶ ἐμὲ ὄρατα και θαυμάσια.

Και ὅταν, μετὰ ἀρκετὴν ὥραν, ἦσθάνθη με τὸ περιπλέον τὴν ἐντύπωσιν τῆς τόσον ὠραίας περὶ ἐμὲ φύσεως, ἠθέλησα νὰ ἐννοήσω τί ἄρα γε ἦν ἰνθισαν και οἱ πλησίον μου ὁμίλοι.

Ἐν πλησίον μου ζευγάρι, παρ' ὅλην τὴν τρυφερότητά του, μάτην πολεμοῦσε νὰ συνδυάσῃ εἰς ποιητικὴν εἰκόνα τὴν εὐμορφίαν τῆς φύσεως με τὴν ζώην και τὴν ἀγάπην του. Και οἱ δύο ἦσαν ἀσύμφωνοι καθ' ὅλα, διότι, κάθε ἄλλο, παρὰ ἀγνότητα και εἰλικρίνεια σκέψεων και αἰσθημάτων ἐξέφραζεν ἡ ἀγάπη των.

Και ἐξεκίνησα νὰ φύγω λυπημένος, διότι μίαν τόσον ἐξόχως ποιητικὴν εἰκόνα τοῦ θλυμτσίου ἐκείνου πανοράματος δὲν κατῶρθως πρὸς στιγμὴν νὰ ἀλλάξῃ τὸν συνήθη ἄνθρωπον τῆς ἀγορᾶς, τῆς πεζῆς φασαρίας και τῶν συζητήσεων, τῆς φενάκης και τοῦ ἀλληλεμπαιγμοῦ.

Δὲν εἶχα φθάσῃ ἀκόμη εἰς τὸ τελευταῖον σύνορον τῆς μοναδικῆς τοποθεσίας, ὅταν ὁμιλος μικροπαίδων, φορτωμένος με ὅλα τὰ εἶδη τῶν λουλουδιῶν τοῦ βουνοῦ, με τὴν σφραγίδα τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης και χαρᾶς σ' τὰ τριανταφυλλένια μάγουλά του και με ἀγγελικὰ ἀθωότατα τραγούδια σ' τὰ χεῖλη του, πηδοῦσε ἠλεκτριζμένος καθ' ὅλα ἀπὸ τὴν πέριξ ἀνοιξιᾶτικὴν ζώην και χαρὴν.

Ἀνέπνευσα και, χωρὶς νὰ θέλω, ἐνθυμήθηκα τὸ εὐαγγελικὸν ρητόν, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος «τὰ μωρα τοῦ κόσμου ἐξελεξίτο, ἵνα τοὺς σφουδύ... καταισχύνη».

Ποῦ ἄλλου, παρακαλῶ, ἤμποροῦσε νὰ ἀποδειχθῇ τρανότερον μίαν τόσον μεγάλη ἀλήθεια ;

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
Δευτέρα, Τετάρτην και Παρασκευήν, 3-5 μ.μ.,
Γαλατᾶ, Γενί Γιωλ, ἀριθμ 11,
Φαρμακεῖον Νικοκύθη.

Ἄφικε. — Ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν μας ἐξ Ἀγκαρᾶς ὁ φίλος συνεργάτης τῆς ἡμετέρας Ἐπιθεωρήσεως κ. Φ. Ραῦμόνδος, πρῶην ἀρχιλογοιστῆς τῆς ἐταιρίας ὁδοποιίας.

Ἐξ Ἐπιθεωρήσεως. — Συγκινητικὸν ἐτελέσθη τὴν Κυριακὴν ἐν τῷ ἐν Σισλῇ ἱερῷ ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Ἐξάρχου.

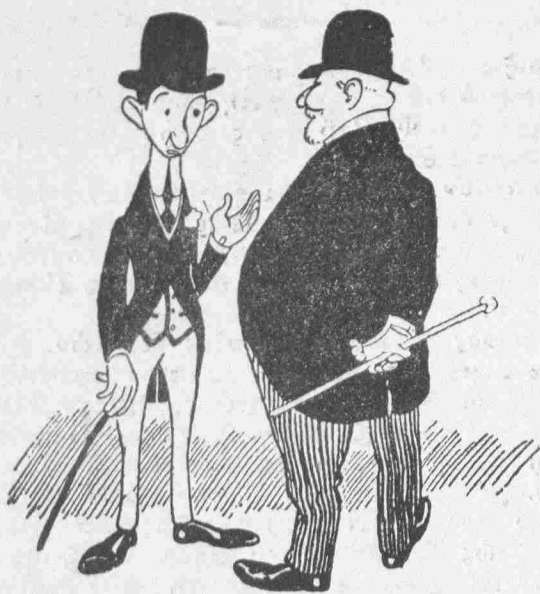
Στέφανος Ν. Μαλαχόπουλος Μόλσω. — Νεότης κί κάλλος, μέλλον λαμπρὸν και στάδιον εὐτυχές, ὡς κομήτης φαινός, ἐσβέσθησεν διὰ πικρὸς ἀνὰ τὸ ἀχανές βαισίλειον τοῦ Πλούτωνος ἐπὶ τῷ ἀώρῳ θανάτῳ τοῦ νεαροῦ και πολυκλαύστου λογιῶν και ποιητοῦ Στεφάνου Ν. Μαλαχόπουλου Μόλσω. Νόσος μνηιγγίτις ἀπέκοψεν ἐν ἀκαρτεῖ, ὡς ἄτροπος, τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του. Καλὴν κατέχον θέσιν ἐν τῇ Αὐτοκρατορικῇ Ὀθωμανικῇ Τραπέζῃ κί περροικισμένος με ὅλας τὰς σπανίας ἀρετὰς και ἐπίκτητα προσόντα, ἀπτελεῖ καύχημα τῆς ἡμετέρας κοινωσίας και ἀγλοῖσμα τοῦ Ζωγραφεῖου Γυμνασίου ὡς ἄβλαστός και ἀριστοῦχος ἀπόφοιτος. Ἀφῆκε δὲ ἀνέκδοτα δράματα και πλείστα ὅσα ποιητικὰ και πεζὰ ἔργα. Ἡ ἀρχιερατικὴ κηδεῖα διεξήχθη λιμπρῶς ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐν μέσῳ πολυπληθῶν φίλων, συναδέλφων, συμμαθητῶν και καθηγητῶν τοῦ αἰοιδίμου Στεφάνου, ὅστις, ἐστολισμένος με τριαντάφυλλα, ὡς νυμφίος, και ἴστεμμένος με στέφανον ἐκ ῥόδων, ὡς ποιητῆς, ἐξεπροσώπει ἐπὶ τοῦ ὀλολεύκου φερῆτρον τὸν θεὸν τῆς νεότητος και τῆς ποιήσεως Ἀπόλλωνα. Λειβόμεν δάκρυ θαλαρὸν ἐπὶ τοῦ ἀνθοστεφοῦς τάφου του και με τὰ ποιητικὰ ἄνθη τοῦ Μαῖου στέφομεν τὸν ποιητὴν και τὸν καλλιπεπῆ συγγραφέα τῆς «Ρόζας». Ἡ μνήμη τοῦ τόσον ἀγαπητοῦ και προσφιλοῦ Στεφάνου θὰ μένη ἀλητοσ ἐν τῇ κοινωίᾳ! — Μ.

Ἐπὶ τῷ σκληρῷ θανάτῳ τῆς φιλιτάτης μου Εὐφημίας Καρατζοπούλου.

Ἐκεῖ, ποὺ πρὶν ἠκούετο ἡ χαροπὴ φωνή σου κι' ἐσκόρπιζε τὸ σῶμα σου μειδιάμα γλυκὺ, ἔσβυσε και μαράθησε ἡ ἀγγελικὴ μορφή σου κι' ἐβύθησε τὴ μάνα σου σὲ θλίψι μυστικῆ. Ἡ δύστηνη ! τὰ στέφανα τοῦ γίμου σου πρόσμενε νὰ [φιλήσῃ, με ἄνθη καταστόλιστη νυφοῦλα νὰ σὲ ἰδῇ, στὴν ἀγκαλιά σου ὀλόχαρη τὰ μάτια της ; νὰ κλείσῃ και με ἐσὲ τὸν βίον της ἡ δόλια νὰ χαρῇ. Μὰ ἦλθε μαῦρη και σκληρὰ ἡ χαροκόπος Μοῖρα, στὰ χέρια με ὀλόδροσο το νεκρικὸ στέφανι, μαραινὴ τῆς νεότητος σου τὰ ἀνδισμένα μῦρα και μ' ἕνα φίλημα γλυκὺ στὴν κόμη σου τὸ βάνει. Σ' ἐγέλασεν ἡ ἄπην ; με γέλιο τὴν κυττοῦσε, και πιστευες στὰ λόγια της τὰ χαροπὰ και πλάνα. Μὲ πόνο, σὺ, τὸν πόνο σου βοήθησα τὴν ζητοῦσε, μ' αὐτῇ, μητρειὰ ἀλύπητη, σ' ἄφησε δίχως μάνα. Σὰν λουλουδο σὲ θέρισε με τὰ ξερά της χέρια κι' ἀπ' τὴ δροσάτη σου πνοῇ δρόσισε τὴν ψυχὴ της. Ἀναίβασε τὰ μάτια σου στοῦ οὐρανοῦ τ' ἀστέρια και τὰ ὄρατα κάλλη σου ἔδωκε στὸ παιδί της. Ἡ ἄπνη ! νὰ μὴ χαρῇ τὴν κόρη ποὺ λατρεύει, ὡσὰν τὴ μάνα σου κι' αὐτῇ νὰ μείνῃ δίχως κόρη, νὰ τρέξῃ ὄρη και βουνὰ νὰ πάῃ νὰ τὴν γυρεύῃ. Ἐμπρὸς της νὰ ἀντιβοῦν ζρημικοὶ οἱ λόγγοι ἀπ' τὰ πικρὰ της κλαμματα και τὰ στενάγματά της, νὰ καιῇ φλόγα ἄσβουτη τὰ μαῦρα σωθिका της. Μὰ ὄχι, δὲν ἀπέθανες ἐντὸς τοῦ Παραδείσου ἔγινες ἰύμφη ζηλευτῆ, με ἄνθη στολισμένη Ὡ ; ἀγγελος λευκόπτερος σὶν θρόνον τοῦ Ὑψίστου πῆγες νὰ στέκῃς πλάγι του, ἀγνή κι' εὐτυχιμένη. Ἐκεῖ, ποὺ λαμπεὶ μόνον φῶς, π' ἀστραφτεῖ ἡ ἀλήθεια, ἐ-εἰ, ποὺ δὲν ἀκούονται λόγοι πικροὶ και πλάνοι, θὰ βροῦν ἀνόπανσι γυγκεῖα τὰ πάναγνά σου στήθησιν και ἡδονὴ ἀνέκφραστη θὰ αἰσθανθῆς μεγάλη. Δὲν πρέπει νὰ οὐ κλαύσομε ; ποιὸς στεναγμός, ποιὸ [δάκρυ, μπορεῖ τῆς τόσος χάρες σου, ὡς πρέπει νὰ ὑμνήσῃ ; Πρέπει κλωνάρι ἀμαραντο ἢ κάθε μιά μας ναῦρη, και τὸν σταυρὸ τοῦ τάφου σου νὰ ἔλθῃ νὰ στολιῇ. Κι' ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς, ποὺ ἦνωσ' ἡ φιλία, τραγοῦδι νὰ σοῦ ψάλομε, γλυκεῖά μου Εὐφημία.

ΜΑΡΙΑ ΠΟΡΣΑΝΙΔΟΥ

Καλλιτεχνία.

— Τί ωραία γυναίκα ή κυρία 'Αλεξάνδρα ! 'Αριστούργημα πλαστικής.
— 'Αλλά και έλαιογραφίας συνόμα.

Είναι αρκετός.

— Δεσποινίς, τώρα μ' αυτή τή ζέστη σάς έφερα μερικά άναψυκτικά.
— Μπα ! γιατί νά πειράζεσθε ; Σεις εισθε άρκετός.

Νεωτερισμός.

— 'Η γυναίκα μου έγραψε τέσσαρα ώραία, καθώς λέγει, ποιήματα, ό γυιός μου συνέθεσεν ένα βάλς, ή κόρη μου έξωγράφισε μίαν δύσιν και ήγώ έμαγεύρεσσα.

ΣΤΙΧΟΙ—ΚΑΤΑ ΤΥΧΗ

Τί καλά πού είναι, νεύρα νά μήν έχης, νά μή σκῆς γιά τούτο, νά μή σκῆς γιά κείνο, μέ τήν τύχη πλάγι όταν παρατρέχης, νά τήν κοροϊδεύης σαν τόν άρλεκίνο !
"Ακου πότε-πότε κι' ό λωλός τί λέει.
Κι' αν σε τζαγκρονίσση τó μικρό σου νύχι, ξέρε πώς κανέναν σ' τεύτο δέ σου φταίει κι' είν' ό μόνος φταιστής ή κυρία Τύχη.

Κατά τύχη πίνεις έξ έφτά ρακιά, κατά τύχη μπρός σου κάποιος ξεροβήχει, τού τραβῆς τυχαίως μιá καιαπρακιά, κι' όλα τά ποτήρια σπούνε... κατά τύχη. Κατά τύχη, πάλι, κάποιος σε κερνά, νατά τύχη φίλοι γίνεσθε βεβαίως. Κατά τύχη μπαινεις σπητί του συχνά και τής γυναικός του ρίχνεσαι... τυχαίως.

Κατά τύχη ή γάτα πιάνει τó πινίκι, κατά τύχη ό σκύλος συχνοπιάνει ψύλλοι, κατά τύχη βρίσκεις έια μεταλλήκι και τυχαίως χάνεις λίρες μέ ζεμπίλι. Κατά τύχη μιλῶν μερικά μωρά τού σπητιού τó φίλο, παρὰ τούς γονείς, κατά τύχη κάνει ό παρῶς φτερά σαν τόν μαγνητίση έφορος κανείς.

Κατά τύχη βγαίνεις βόλτα σε χωριά, μ' έλαφροντυμένο κοριτσάκι άφράτο... Κατά τύχη δίνεις ραντεβού μαζί της, σμίγετε τυχαίως — τί χρυσή χαρά σου ! — Κατά τύχη πάντα σ' έχει βιζαβί της, κατά τύχη νά την και στήν... κόμαρά σου.

"Ό,τι θέλεις κάνε νά τήν άποφύγης, φύγε σε τοξείδι, πιάσε σχέσι μ' άλλες. Κατά τύχη κάπεν μίαν αύγή τή σμίγεις και μπροστά της παίρνεις δέκα κουτρουβάλες. "Ετσ' είναι κι' ή Τύχη : μιá τρελλή κοκέττα, παίζε την και γέλα δίχως νά πονῆς. Πότ' είναι φαρμάκι, πότ' είναι κουφέττα, πάντα όμως Γυναίκα ! — Τί νά πῆ κανείς !

Κόπανος.

Κήπος Μνηματακίων.—Τήν Παρασκευήν ήνοιξεν ολόδροσος και άνοιξιάτικος ό κήπος τών Μνηματακίων. 'Η φιλότιμος διεύθυνσίς του, άφοϋ τόν ήντρέπισε και τόν διεκόσμησεν, έξησφάλισεν εν ταύτῳ και μουσικήν έκλεκτήν, προθυμίαν ύπηρεσίας έξάϊρετον και μπουφε πρώτης τάξεως.

Κινηματογράφοι.— «Σαντράλ» (Σιτέ-Συρη). 'Ο λαϊκώτερος τών κινηματογράφων μας, διότι πάντοτε τόν διακρίνει έκλεκτόν πρόγραμμα. Τήν έβδομάδα ταύτην αι ταινίαι του είναι μοναδικαί.

— 'Ο «Κοσμογράφος» (πρώην 'Ιπποδρόμιον), συγκεντρώνει πάντοτε πολύν και έκλεκτόν κόσμον. 'Η μεγαλοπρεπής αίθουσα και ή ποικιλία τού προγράμματός του είναι τά πρώτιστα προσόντα του. Είναι και εύθηνότατος, διότι μόνον μέ 60 παράδ. εισέρχεσθε εις αυτόν.

— Τό Σινεμά «'Οττομάν» συγκεντρώνει όλον τόν καλόν κόσμον μέ τας έκλεκτός και ενδιαφερούσας ταινίας.

ΟΙΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ όμογενής, γνωρίζουσα τήν Γαλλικήν και Γερμανικήν, ζητεί θέσιν οικοδιδασκαλίσης ή ως Dame de Compagnie. 'Απευθυντέον εις τά γραφεία μας.

Διά τας Κυρίας.

Λαμβάνομεν τήν τιμήν νά φέρωμεν εις γνώσιν τών πελαιίδων μας, ότι παρῶλοβομεν τήν

Crème au Suc de Laitue, ήτις είναι κατάλληλος δι' όλας τίς έπιδερμίδας και κρατεί θανμάσια τήν πούδραν, καθιστῶ δέ τó δέρμα λευκόν και λείον. 'Ο σωλήν τιμάται 15 και 25 γρ.

CRÈME APHRODITE No 35 B., ήτις έχει άποτελεσματικός ιδιότητας : λευκαίνει τó δέρμα, απαλύνει τó πρόσωπον και τó ύπαλλάσσει από τας κηλίδας και τής κοκκινιάδας. Το κυτίον 22 γρ. και 12 γρ. τó 1/2 κυτ.

CRÈME PHTYNE No 10 και LOTION No 12 πρὸς περιποίησιν λεπιτών έπιδερμίδων. Πωλοϋνται επίσης όλα τά είδη τών προϊόντων τής 'Υγιεινής και τής Καλλοής : Πουδραί, Κρέμαι, άντιρρυτιδικά, Lotions, Crayons, Ψιμμύθια, Προσωπίδες, Πέτραι και Κρέμαι διά τούς όνυχας. 'Ηλεκτρική χειρομάλαξις γρόσια 10.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ
Μεγάλη οδός, αρ. 77.

ΕΥΘΥΜΑ

Εκ συνηθείας.

Κάποιος ώρολογοποιός, εύρισκόμενος εις διαπραγματεύσεις πρὸς άποκατάστασιν τής κόρης του, έξάϊρει εις τόν ύποψήφιον γαμβρόν του τά προτεροήματά της.

— Θα σάς Ικανοποιήση πληρέστατα : είναι τρυφερά, λεπτή, οικονόμος.

"Επειτα, κάπως άφηρημένος, προσέθεσε :

— Σάς τήν παραδίδω μέ έγγύησιν πέντε έτών από τής ήμέρας τής άγοράς σας.

Μεγάλαι Δυνάμεις.

— Μη φωνάζεις δυνατά : συνεδριάζουν μέσα αι τρεις Μεγάλαι Δυνάμεις.

— Δηλαδή ;

— 'Η γυναίκα μου, ή πεθερά μου και ή μαγειρίσσα.

Παράδειγμα.

"Η σύζυγος εις τó θέατρον, καθ' ήν στιγμήν ή ήρωίς λιποθυμεί :

— "Αχ, κύτταξε αλήθεια τί φυσικά πού παίζει ! (μετά σκέψιν). Πράγματι τó θέατρον είναι σχολείον.

Φιλολογικαί παρομοιώσεις.

"Ο δανδής.— Σάς βεβαιώ, κυρία μου, ότι αυτό τó νέο σας καπέλλο είναι σωστό ποίημα !

"Εκείνη.— Ναι, μα σαν τó ίδῆ ό άνδρας μου, θα γίνη τραγωδία.

Φυσικόν.

— Ειπέ μου, σε παρακαλώ, γιατί πεταλώνουν τά αλογα ;

— Διότι δέν ειμποροϋν νά πεταλωθούν μονάχα τους.

Φράσις.

— Πού πῆς, Νίκο ;

— Πουθενά.

— "Ε, τότε έρχομαι μαζί σου.

Όρισμός.

— Μπαμπά, τί είναι μονόλογος ;

— Μονόλογος, παιδί μου, είναι ή συζήτησις, πού κάμνει ή μαμά σου μαζί μου.

Πικρία.

Ζωγράφος.— "Οχι, ποτέ μου δέν θα παντρευθώ παντρευθήκα τήν τέχνην.

Κυρία.— Γι' αυτό τήν κακομεταχειρίζεσθε τόσο άσχημα.

ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ

διακρίνονται διά τήν έκλεκτικότητα τών έμπορευμάτων των.

Τύπ. 'Αριστοβούλου, 'Αναστασιάδου και Σας.